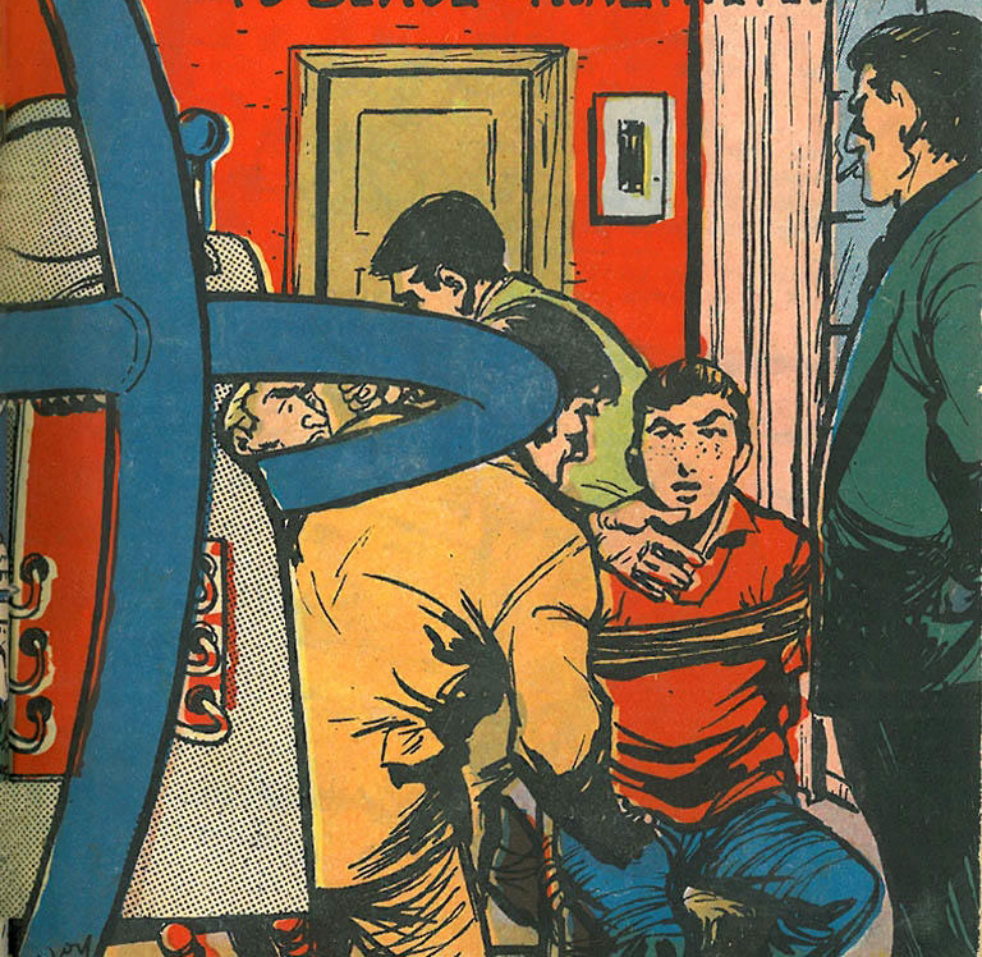

Ίπτάμενο

ΒΕΛΟΣ

«ΤΟ ΒΕΛΟΣ» ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

4

“ΤΟ ΒΕΛΟΣ” ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

‘Ανάμεσα
σὲ δύο θανάτους

ΤΑ ΔΥΟ παιδιά βρίσκονται σὲ φοβερὴ θέσι. Ὁ θάνατος τὰ κυκλῶνει ἀπὸ παντοῦ. Ἀπὸ τῆ μιᾶ μεριᾶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς πετοῦν σαίτες πάνω ἀπὸ τὰ τείχη τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ Δωριεῖς ἔρχονται κατὰ μυριάδες, γιὰ νὰ κατακτήσουν τὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν καὶ δ-που νᾶναι θὰ φτάσουν κοντά τους. (*)

Ὁ Σᾶμ κυττάζει τὸν Πέτρο καὶ ὁ Πέτρος τὸν Σᾶμ. Εἶναι καὶ οἱ σαστισμένοι. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ἀκόμα πῶς ἔγινε καὶ δρέθη-

(*) Διάβασε τὸ 3ο τεῦχος:
«Περικέτεια στὸ 1000 π. Χ.».

καν σέ τόσο τραγική θέσι. Ὁ θάνατός τους φαίνεται ἀναπόφευκτος καί ταυτόχρονα κά-
νουν τήν ἴδια σκέψι:

«Τὸ Βέλος» τούτῃ τῇ φορᾷ
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς σώ-
σῃ ὅπως συνέβη ἄλλες φορὲς
στὸ Παρελθόν...»

Ξέρουν καλὰ πὼς ἔχουν ἀκό-
μα πολλές ὥρες μπροστά
τοὺς ὥσπου ἡ θαύμαστή μη-
χανὴ τοῦ Χρόνου, νὰ τοὺς ξα-
ναγιώρῃ στὸν 20ὸν Αἰῶνα.

«Ὁχι!...

Δὲν ἔχουν καμμιά ἐλπίδα.
Δὲν μπορούν νὰ περιμένουν
τίποτα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλευρά.
Στὴν πραγματικότητα ἄλλος
ὁ στρατὸς τῶν Δωριέων βα-
δίζει σιγά, κατὰ μέτωπο. Ὁ-
μως στὰ δυὸ παρτίδα δίνουν
τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔρχονται
τρομερὰ γρήγορα.

— Δὲν σκέφθηκα πὼς οἱ ὁ
περασπιστὲς τῆς πόλεως δὲν
θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μᾶς γνω-
ρίσουν, λέει ὁ Πέτρος νοιώθον-
τας ἔνοχος γιὰ τὴν ἀπερισκε-
ψία του. Αὐτὸ ἔφτανε γὰρ νὰ
σημάνῃ τὴν καταστροφὴ μας.
Εἴμαστε χαμένοι.

— Πραγματικὰ χαμένοι!,
τσιρίζει ὁ Σάμ ἀτελείωτος.
Οἱ βρωμοσαῖτες τοὺς μοῦ
τρύπησαν καὶ τὰ δυὸ μου πα-
γούρια! Δὲν ἔχω οὔτε μιὰ
ιστάλα γόλα πιὰ!... «Εἴ!

Τῇ φωνῇ αὐτῇ τῇ βγάζει ἃ
θελά του τὸ ξανθὸ ἀγόρι καὶ
τὰ μάτια του γουρλώνουν ὀ-
λιστρούγγυλα.

Κυττάζει κάπου πρὸς τὰ
δεξιὰ του, σὲ μιὰ μικρὴ ρε-
ματιά, γεμάτη φουντωτοὺς θά-
μνους.

— Τὶ τρέχει;, ρωτᾷ με
ἐλπίδα ὁ φίλος του, πιστεύον-
τας πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἀνα-
καλύψει κάτι, ποὺ ν' ἀλλάξῃ
τὴν φοβερὴ τους τύχη.

— Μιὰ κατσικά!, ψελλί-
ζει ἐκεῖνος χαζά. Μιὰ ὑπέρο-
χη κατσικούλα, Πήπ! Δὲν τὴ
βλέπεis; «Α! Αὐτὴ τῇ φορᾷ
ὁμως δὲν πρόκειται νὰ μοῦ
ξεφύγῃ!

Καὶ πρὶν ὁ φίλος του προ-
λάβῃ νὰ τὸν συγκρατήσῃ ἢ
νὰ τοῦ πῇ τίποτα, χύνεται
πρὸς τὸ μέρος ἐκείνης τῆς ρε-
ματίας καὶ ἐξαφανίζεται πί-
σω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κυττάζει
μὲ ἀπογοήτευσι πρὸς τὸ μέ-
ρος ποὺ χάθηκε.

Γιὰ μιὰ στιγμή εἶχε ἐλπί-
σει πὼς ὁ φίλος του ἴσως εἴ-
γε ἀνακαλύψει τίποτα ποὺ θὰ
ἦταν δυνατόν νὰ τοὺς χαρίσῃ
τὴ σωτηρία.

Ὡστόσο δὲν θέλει κιόλας
νὰ τὸν χάσῃ.

Κι' ἂν ἀκόμα πρόκειται νὰ
τοὺς βρῇ ὁ θάνατος, προτι-
μᾷ νὰ εἶναι μαζί μὲ τὸ ξαν-
θὸ Ἀμερικανόπουλο. Νὰ τοῦ
παρασταθῇ καὶ νὰ ἀγωνισθῇ
γι' αὐτὸν ὥς τὴν τελευταία
του πνοή.

Γιατὶ ὁ Πέτρος, σὲ κάθε δύ-
σκολη στιγμή τους, αἰσθάνε-
ται πάντα βαρεῖα τὴν εὐθύνη
πὼς αὐτὸς ἔχει πάρει μαζί
του τὸν Σάμ σ' αὐτὲς τῆς ἱ-
ληγοιώδεις περιπέτειες, μέσα
στὰ βάθη τῶν χρόνων κι' ἀνά-
μεσα σὲ τρομεροὺς, ἀγνω-
στους κινδύνους.

Τὸν φωνάζει, ἀλλὰ ἐκεῖνος
δὲν ἀκούει, καὶ τὸ γενναῖο ἄ-

γόρι αναγκάζεται να τρέξει πίσω του.

Χώνεται κι' αὐτὸς ἀνάμεσα στους θάμνους καὶ βρίσκει μέσα σὲ μιὰ ρεματιά πού ὁλοένα κατηφορίζει καὶ γίνεται πιὸ βαθειά.

— Σάμ!, φωνάζει ἄλλη μιὰ φορὰ ὁ Πέτρος, χωρὶς καὶ τώρα νὰ πάρη ἀπάντησι.

Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ ἐλπίδα.

«Μήπως τὸ μέρος τοῦτο εἶναι πραγματικὰ ἡ σωτηρία;» συλλογίζεται μὲ αγωνία. «Μήπως μποροῦμε νὰ μείνωμε ἐδῶ μέσα κρυμμένοι τόσες ὥρες, ὥσπου τὸ «Βέλος» νὰ μᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι; Πιθανὸν οἱ Δωριεῖς νὰ μὴ χωθοῦν ἐδῶ μέσα... Δὲν ἔχουν κανένα λόγο νὰ τὸ κάνουν... Δὲν πρέπει ὅμως νὰ χάσω τὸν Σάμ... Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς ἂν ἡ κατσίκά που κυνηγᾷ τοῦ ξεφύγῃ καὶ βγῇ ἀπὸ τοῦτο τὸ φαράγγι, νὰ τὴν πάρη ἀπὸ πίσω τρέχοντας κατὰπάνω στους Δωριεῖς!...»

Στήνει ἀνήσυχος τ' αὐτὶ του.

Ὁ φίλος του δὲν εἶναι μακριά.

Καθησυχάζει καθὼς ἀκούει τὸν κρότο τῶν δημάτων του καὶ τὸ τρίξιμο τῶν κλαδιῶν πού δημιουργεῖ στὸ πέραςμά του.

Οἱ θάμνοι εἶναι πολὺ φουντωτοί.

Ὁ θόρυβος ἀκούγεται κοντά του, ἀλλὰ ὁ Πέτρος ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν μπορῇ νὰ διακρίνῃ τὸν φίλο του.

Κι' ὅμως...

Ἡ φωνή, αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ἀκούγεται ὀλοκάθαρα:

— Κάτσε, χρυσή μου κατσικούλα!, μурμουρίζει. Κάτσε καὶ δὲν πρόκειται νὰ σοὺ κάνω κακὸ. Μόνο θέλω νὰ δα νειστώ λίγο ἀπὸ τὸ γάλα σου! Δὲν μπορεῖς νὰ μοῦ ἀρνηθῇς αὐτὴ τὴ χάρι... Στὸ κάτω - κάτω εἶμαι φιλοξενούμενος στὸν τόπο σου. Ἐχω ἐρθεῖ ἀπὸ παλὺ μακριά. Δὲν πειράζει πού δὲν τὸ ἔχεις... παστερικωμένο! Στάσου λοιπὸν!

Κι' ἀμέσως ἀκούγονται νέα τρεξίματα, νέα τριξίματα κλαδιῶν καὶ τὰ θελάσματα τῆς μικρῆς κατσίκας, πού δείχνει πὼς δὲν συγκινήθηκε ἀπὸ τὶς παρακλήσεις τοῦ Σάμ καὶ τὸ βάλε πάλι στὰ πόδια. Ὁ Πέτρος δὲν ἀνησυχεῖ πρὸς τὸ παρόν.

Βλέπει πὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος πού νὰ βγάλῃ ἀπὸ αὐτὴ τὴ ρεματιά.

Ὅχι μόνο δὲν κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸν Σάμ ἀλλὰ ξαφνικὰ τοῦ γαυνιέται ἡ περιέργεια, πού νὰ τελειῶνῃ ἐκεῖνος ὁ κατήφορος, ὁ γεμάτος φουντωτοὺς πεικώθαμνους.

Εἶναι μιὰ βαθειὰ σχισμὴ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, πού τὸ ἀγόρι εἶναι βέβαιο ὅτι διευθύνεται πρὸς τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων.

Ἡ βλάστησις ὅμως ὅσο πᾶει καὶ φουντώνει κι' ἐκεῖνη καὶ ἡ διόδος γίνεται φοβερὰ δύσκολη.

Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος πού ὁ κακομοῖρης ὁ Σάμ Σά-

μσον έχει χάσει τὸ κυνήγι του.

Ἡ κατσικούλα, σὰν πολὺ μικρόσωμη πού εἶναι βέβαια σὲ σύγκρισι μὲ τὰ δυὸ ἀγόρια, καταφέρνει καὶ περνάει κάτω ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῶν θάμνων καὶ ὁ κωμικὸς σύντροφος τοῦ Πέτρου βρίσκεται σὲ ἀπελπισία.

Τὸ Ἑλληνόπουλο δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν φτάσῃ.

Ὁ Σάμ παλεύει μανιασμέ νὰ μὲ τὰ κλαδιὰ τῶν θάμνων:

— Ἡσυχά, Σάμ! τοῦ λέει μὲ ἀνακούφισι πού τὸν βρήκε. Μὴ φοβάσαι. Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ ξεφύγῃ ἡ κατσικούλα σου.

— Ναί, Πήτ; λέει ἐκεῖνος μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ ἐλπίδα καὶ εὐτυχία. Εἶσαι σίγουρος γι' αὐτό; Πού τὸ ξέρεις;

— Τούτῃ ἡ ρεματιά, ἀποκρίνεται ὁ Πέτρος, δὲν ἔχει ἄλλῃ διέξοδο, ἀπὸ τοῦτον τὸν δρόμο πού ἀκολουθοῦμε..

— Καὶ ποιὸς μᾶς λέει, Πήτ, πὼς ὅταν θὰ βρεθῇ στὴν ἄλλῃ ἄκρῃ τῆς, δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ κεί, νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια, στὸν ἀνοιχτὸ κάμπος; Καὶ τότε... Ἄντε πιὰστηνε!

Ὁ Πέτρος ἀποκρίνεται σὸ βαρά:

— Ἐχω τὴν ιδέα, Σάμ, ὅτι αὐτὴ ἡ ρεματιά, δὲν θὰ

Ὁ Σάμ μέσα σὲ μιὰ ρεματιά γεμάτῃ φουντωτοὺς θάμνους, κυνηγεῖ μιὰ κατσικούλα.

— "Εί! Πήτ! Οί 'Αθηναίοι... μεταμορφώθηκαν σέ γκάγκστερς!

δγαίνη στὸν κάμπο... Θὰ πρέ-
πει νὰ φτάνη ἔξω ἀπὸ τὰ τεί-
χη τῶν 'Αθηνῶν... "Εχω μάλι-
στα τὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως ὑ-
πάρχει κάποια μυστικὴ πόρ-
τα στὸ τέλος τῆς, πού νὰ φέρ-
νῃ μέσα στὴν πόλι.

— Τί σὲ κάνει νὰ τὸ πι-
στεύης αὐτὸ Πήτ;

— Θάνατι περίεργο ἂν οἱ
κάτοικοι τῆς πολιτείας δὲν ἔ-
χουν ἀνακαλύψει τὴ χαράδρα
αὐτή, πού κρύβεται τόσο κα-
λὰ ἀπὸ τὸ μάτι. Οἱ ἔχθροὶ δύ-
σκολα θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν
ἀνακαλύψουν καὶ ἂν τὸ ἔκα-
ναν θὰ ἔφταναν πίσω ἀπὸ μιὰ
κλειστή πύλη. Οἱ πολιορκη-
μένοι ὅμως εὐκόλα θὰ περνοῦ-
σαν ἀπ' αὐτὸ τὸ πέρασμα ἀ-

νάμεσα στὶς γραμμὲς τῶν ἐ-
χθρῶν τους, γιὰ νὰ κάνουν
μιὰ ἑξοδὸ ἢ νὰ στείλουν ἓνα
μῆνυμα στὶς γειτονικὲς φιλι-
κὲς τους πολιτείες...

— "Ωστε λὲς νὰ ὑπάρχει
κάποια πόρτα, Πήτ; ρωτᾷει
ὁ Σάμ καὶ τὸ πρόσωπό του,
ἀντὶ νὰ εἶναι χαρούμενο σ' αὐ-
τὴ τὴ σκέψι, φαίνεται ἑξαιρε-
τικὰ ἀνέσυχο.

— Τὸ ἐλπίζω, ἀποκρίνε-
ται τὸ 'Ελληνόπουλο.

— Μὰ τότε, Πήτ, ὑπάρχει
ἡ περίπτωσις ν' ἀνοίξουν μό-
νο τῆς κασικούλας κι' ἐμᾶς
νὰ μᾶς κλειδώσουν ἀπ' ἔξω!
Ὁ Πέτρος χαμογελά.

Καταλαβαίνει πὼς εἶναι
περιττὸ νὰ προσπαθῇ νὰ

βάλει μυαλό στον φίλο του, πάνω σ' αυτό το θέμα.

Από την ώρα που οι σαίτες των Αθηναίων του τρύπησαν και το δεύτερο παγούρι του, ο κακομοίρης εκείνος έχει γίνει σαν τρελλός και ή σκέψη του έχει μόνιμα καρφωθεί στην ιδέα πώς πρέπει να πιη λίγο γάλα!

— Και γιατί να συμπαθήσουν οι Αθηναίοι πιο πολύ ένα τετράποδο από ένα έσένα, Σάμ; τον ρωτάει χαμογελώντας.

— Χμ!, κάνει με απελπισία το ξανθό άγορι. "Όσο για τη συμπάθεια που μου έχουν οι πρόγονοί σου, Πήτ, την είδες και προηγουμένως.

Τα δυο παιδιά κουβεντιάζοντας έτσι, προχωρούν κίόλας μέσα στο πυκνόφυτο κατηφορικό φαράγγι.

Από τη βοή και τα ούρλια χτά των Δωριέων που πλησιάζουν, καταλαβαίνουν πώς οι τελευταίοι αυτοί, βρίσκονται πια πολύ κοντά.

Αλλά το ίδιο συμβαίνει και με τους Αθηναίους.

Ο Σάμ κι' ο Πέτρος άκούνε τώρα τις φωνές τους και τις διαταγές που δίνουν οι άξιωματικοί στους πολεμιστές πίσω από τή τείχη, για να πάρουν τις κατάλληλες θέσεις για τη μάχη.

Και ξαφνικά, εκεί που κόβουν τή κλαδιά του τελευταίου θάμνου που βρίσκεται εμπρός τους, ο καθένας άπ' αυτούς διακρίνει εκεί από πίσω αυτό που τον ενδιαφέρει.

Μ' άλλα λόγια ο Πέτρος

διαίζει μία χαρούμενη κρούγην, γιατί εκεί βλέπει πώς δέν έπεσε έξω στους ύπολογισμούς του.

Μπρός τους βρίσκεται μία μικρή ξύλινη πύλη, που είναι έρημικά κλεισμένη.

Κι' ο Σάμ όμως ξεφωνίζει χαρούμενα και τή όλοστρόγγυλα ματάκια του άστράφτουν από εύτυχία, καθώς διακρίνει τήν κασικούλα του, που μη βρίσκοντας από που νά ξεφύγη ή δύστυχη, έχει κουρνιάσει στη γωνία τής πόρτας εκείνης και βελάζει τρομαγμένη.

Τό πρόσωπο του Σάμ έχει φωτισθή από ένα ήλιθιο χαμόγελο.

Προσπαθεί νά κάνει τή ζωή νά τον συμπάθηση για νά πάψη νά τον φοβάται και νά μη θελήσει νά του ξεφύγη κι' αυτή τή φορά.

Φυσικά ή κασιούκα δέν καταλαβαίνει τή αίσθήματά του και τή σημασία που έχει τή γλυκύ του χαμόγελο.

Ψάχνει με τή πανικόβλητα μάτια της νά βρή μία τρύπα ανάμεσα στα πόδια του Σάμ και νά ξεγλυστρήσει άπ' αυτήν για νά γλυτώση.

Τό άγορι τή άντιλαμβάνεται αυτό και άποφασίζει νά βάλει τή... δυναμικά μέσα...

Σκύβει και με άπλωμένα τή χέρια προχωρεί σιγά - σιγά πρός τή μέρος της, μιλώντας της πάντα γλυκά και χαίδευτικά.

Είναι όμως έτοιμος στήν πρώτη ύποπτη κίνησή της νά χυμήξη και νά τήν άρπάξη.

— «Έλα, κατσικούλα μου! Τι θα τὸ κάνης τόσο γάλα τοῦ λόγου σου, ποὺ κουβαλᾷς μαζί σου; Δέν βλέπω νάχης παιδιὰ νὰ μεγαλώσης! Σοῦ προτείνω νά... υἱοθετήσης ἐμένα!

Τὸ τετράποδο οὔτε τὸ καλαμποῦρι τοῦ Σάμ καταλαβαίνει.

Μονομιᾶς θγαῖζει ἓνα καινούργιο θέλασμα καὶ χύνεται πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ὁ Σάμ περιμένει αὐτὴ τὴν κίνησι.

Τούτῃ τῇ φορᾷ δέν ἔχει σκοπὸ ν' ἀφήσῃ τὸ θησαυρὸ τοῦ νὰ πετάξῃ.

Ἀπλώνει τὰ χέρια καὶ κάνει ἓνα πλονζὸν σὰν πραγματικὸς τερματοφύλακας.

Ἡ κατσικά βρίσκεται στὴν ἀγκαλιά του.

— Σ' ἐπίασα!, μουγγρίζει θριαμβευτικά. Δέν πρόκειται νὰ σ' ἀφήσω νὰ μοῦ ξεφύγῃς, ἂν δέν μὴ πλῆρώσης τὰ δανεικά σου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούει ἓνα κρότο, μιὰ βοή καὶ τὴν τρομαγμένη κραυγὴ τοῦ Πέτρου, ποὺ ἀνακατεύεται μὲ ἓνα πονεμένο θέλασμα.

Τὸ ζῶο ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια του, σπαρταράει θανάσιμα.

Εἶναι καρφωμένο ἀπὸ δυὸ μεγάλα θέλη ποὺ προσρίζονταν γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Σάμ ἀλλὰ καθὼς εἶχε πάρει τὸ ζῶο στὴν ἀγκαλιά του σὰν ἀσπίδα, τὰ δέχτηκε ἐκεῖνο.

Δυὸ μέτρα μπροστά, ἡ πύλη τῶν τειχῶν εἶναι ὁλόανοιχτὴ καὶ καμμιὰ δεκαριὰ το-

ξότες βρίσκονται ἐκεῖ πέρα.

Τὰ πρόσωπά τους εἶναι τρομερὰ ἄγρια.

Τὰ δαῖματά τους γεμᾶτα θάνατο.

Ὁ Σάμ ἀναυδὸς νοιώθει τὰ μέλη του νὰ παραλύουν ἀπὸ τὴν ἀπελπισία.

Τὸ νεκρὸ ζῶο πέφτει ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ κατακυλάει βαρὺ στὴ γῆ.

— Μά... μὰ αὐτὸ δέν ἦταν παγοῦρι, τρομάρα σας!. λέει μὲ ἀγανάκτησι τὸ ξανθὸ ἄγριο. Μοῦ τρυπήσατε τὰ δυὸ παγοῦριά μου. Ἦταν ἀνάγκη νὰ ξεκάνετε καὶ τὸ δύστυχο τὸ κατσικάκι;

Οἱ Ἀθηναῖοι ὅμως πολέμιστὲς δέν φαίνονται νὰ συγκινούνται ἀπὸ τὰ λόγια του, ποὺ ἄλλωστε δέν τὰ καταλαβαίνουν.

Τεντώνουν ξανὰ τὰ δοξάρια τους, περνώντας καινούργια βέλη.

Ἐκεῖνοι πιστεύουν πὼς τὰ δυὸ ἄγρια εἶναι Δωριεῖς καὶ πὼς ἔχουν ἀνακαλύψει τὸ κρυφὸ πέρασμα, γιὰ τὴν κρυφὴ αὐτὴ πύλη.

Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ἐξοντώσουν μὲ κάθε θυσία καὶ τὸ συντομώτερο, γιὰτὶ ἡ μικρὴ αὐτὴ ρεματιά, εἶναι ἡ τελευταία ἐλπίδα τους γιὰ σωτηρία.

Ὁ Πέτρος ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ σαστισμένου καὶ ἀγανακτισμένου φίλου του καὶ τὸν τραβάει δυνατὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

Ξέρει ὅμως πὼς ὅλα αὐτὰ εἶναι πιὰ μάταια.

Ὁ θάνατός τους εἶναι σί-

γουρος, περισσότερο από κά-
θε άλλη φορά...

‘Ο τρίτος θάνατος...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ἀπελπισμένη σκέψι πού κάνει τὸ ἀτρόμητο ‘Ελληνόπουλο, εἶναι πῶς σὲ μερικές ὥρες θὰ βρεθοῦν νεκροὶ πάνω στὴν ὑπέροχη μηχανὴ τοῦ Χρόνου, αὐτὸς καὶ ὁ δύστυχος σύντροφός του.

Δὲν σκέπτεται τὴ ζωὴ του μὰ περισσότερο ἐκείνη τοῦ δύστυχου φίλου του.

Κι’ ἀκόμα πιὸ πολὺ, συλλογίζεται μὲ φρίκη πῶς μοιραῖα, ὅταν θὰ περάσουν πολλές ὥρες ἢ ἴσως καὶ μέρες χω-

ρὶς νὰ δώσουν ἴχνη ζωῆς ὁ πατέρας τοῦ Σάμ καὶ οἱ ἄλλοι γνωστοὶ τους θὰ τοὺς ἀναζητήσουν.

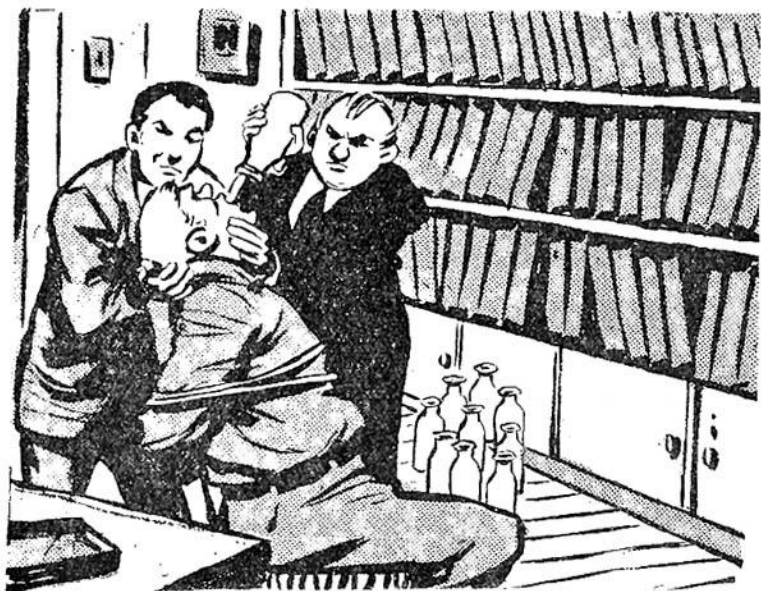
‘Ασφαλῶς θὰ τοὺς ἀνακαλύψουν τότε, μέσα στὸ κρυφὸ ἐργαστήριό τους καὶ μαζί μ’ αὐτὸ θὰ βροῦν καὶ τὸ «Βέλος» τὴν ὑπέροχη μηχανὴ πού ἔχει κατασκευάσει ὁ πατέρας του.

‘Ο διάσημος αὐτὸς ἐπιστήμων, δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς πού βοηθοῦσε τοὺς ‘Αμερικάνους στὴν κατασκευὴ τῶν πρώτων πυραύλων τοῦ Διαστήματος.

Δυστυχῶς ὅμως φαίνεται πῶς χάθηκε, στὴν προσπάθειά του νὰ ταξιδεύει πρῶτος στὸ Παρελθόν, ἐξ αἰτίας

‘Ο Πέτρος τοῦ κάκου ἔχει τρέξει νὰ προλάβῃ τὸν φίλο του...

Ἀρχίζουν τά... «βασανιστήρια»!

ένος ἀπειρελαχίστου λάθους που ὑπῆρχε στὴ ρύθμιση τῶν ὀργάνων τοῦ «Βέλους».

Ἐτσι βρῆκε ὁ Πέτρος τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ μηχανή, καθὼς ἦρθε στὴν Ἀμερικὴ μετ' ὑποτροφία τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν, δι' ὥρθωσε τὸ λάθος καὶ μαζί με τὸν φίλο του τὸν Σάμ Σάμσον — γυιὸ τοῦ σπιτονοικοκύρη του — ἀρχισαν τὰ ἀπίστευτα, γεμάτα πρωτοφανεῖς περιπέτειες ταξίδια τους, σὲ ἐπαχὲς που ἔχουν πιά περάσει γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ ἔχουν χαθῇ πίσω ἀπὸ τὴν ὁμίχλη τῶν αἰώνων καὶ τὸ σκοτάδι τῶν χιλιετηρίδων...

Αὐτὰ ὅλα περνοῦν σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ γενναίου παιδιοῦ...

Κι' ὥστόσο οἱ Ἀθηναῖοι τοξότες τεντώνουν τὶς χορδὲς μετ' ἰσχύος καὶ ὕστερα τὶς ἀφήνουν ἐλεύθερες, σημαδεύοντας προσεκτικὰ.

Οἱ φτερωτὲς σαῖτες σχίζουν σφυρίζοντας τὸν ἀέρα καὶ τρέχουν νὰ χαρίσουν τὸν θάνατο στοὺς δυὸ ἀγαπημένους φίλους.

Μὰ ξαφνικὰ ὅλ' αὐτὰ ἐκείνη, ἡ κρυφὴ πόρτα τοῦ κάστρου τῶν Ἀθηναίων καὶ οἱ ἴδιοι ἀρχαῖοι πολεμιστὲς, ἐξαφανίζονται ἀπὸ τὰ μάτια του.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ἡ ὑ-

πέροχη μηχανή που ταξιδεύει στο Παρελθόν, τους έχει σώσει και τους δυο από τὰ νύχια του χάρου.

Αν όμως, όλες τὶς προηγούμενες φορές αὐτὸ ἐγίνε ἀπὸ καλὴ τους τύχη, τώρα τὸ πρᾶγμα εἶναι στ' ἀλήθεια ἀνεξήγητο.

Ὁ Πέτρος δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ στὰ ἴδια του τὰ μάτια.

Ξέρει πολὺ καλὰ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν αὐτὴ τῇ στιγμῇ.

Ὁ ἴδιος ἔχει ρυθμίσει τὴν ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς τους καὶ εἶναι βέβαιος πὼς αὐτὴ θάπρεπε νὰ συμβῇ ἔξω ὡς ἐπτα ὥρες ἀργότερα.

Ἀκόμα ξέρει μὲ τὴν ἴδια βεβαιότητα, πὼς τὸ «Βέλος» εἶναι ἐντελὼς ἀδύνατον νὰ κἀνὴ λάθος.

Ἡ ἀκρίβειά του εἶναι ἐκπληκτικὴ.

Δὲν χάνει οὔτε δέκατο τοῦ δευτερολέπτου σὲ ὁλόκληρα εἰκοσιτετράωρα.

Οὔτε πρόκειται γιὰ βλάβη τοῦ μηχανισμοῦ του.

Κάτι τέτοιο δὲν θὰ τοὺς γύριζε νωρίτερα ἀπὸ τὴν ὀρισμένη ἡ ἔστω ἀργότερα ἀπ' αὐτήν. Κάτι τέτοιο θὰ σήμαινε ἀσφαλῶς τὸν θάνατο γιὰ τοὺς δυο νεαροὺς χρονοναύτες μας.

Μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστρατῆς καὶ πάλι, ὅλ' αὐτὰ περνοὺν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ προξενοῦν τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἐκπληξὶ τῆς πρώτης στιγμῆς.

Αὐτὸ ὅμως δὲν κρατᾷ πολὺ.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται πίσω του ἡ ἀγριοφωνάρα τοῦ Σάμ:

— "Εἴ! Πήτ! Οἱ Ἀθηναῖοι σου, μεταμορφώθηκαν σὲ... γκαόγκστερς!

Ὁ Πέτρος μ' ἓνα κακὸ προαίσθημα νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά του, στρέφει πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου του.

Μονομιᾶς πανιάζει.

Τὰ μάτια του ἀνοίγουν γεμάτα ἀγωνιώδη ἐρωτηματικά

Τούτῃ τῇ φορὰ ὁ Σάμ δὲν ἔχει καθάλου ὄδικο.

Μέσα στὸ ἐργαστήριό τους μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ποὺ δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ κανεὶς στὸν κόσμο τὴν ὑπαρξί του, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν καὶ τὸν Σάμ, βρίσκονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ τέσσερις ἄντρες, ποὺ τὰ πρόσωπά τους, εἶναι ἀποκρουστικὰ καὶ τὰ μάτια τους γεμάτα σκληρότητα.

Οἱ δυο ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦν στὰ χέρια τους πιστόλια καὶ σημαδεύουν τὰ δυο παιδιά.

Ὑπάρχει ὅμως κι' ἓνας πέμπτος ἄνθρωπος στὴν παρέα τους, ποὺ ὁ Πέτρος δὲν τὸν εἶχε ἀντιληφθῇ μὲ τὴν πρώτη ματιά.

Αὐτὸς διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Τὸ παρουσιαστικὸ του εἶναι πιὸ ἐξευγενισμένο.

Κάθετα σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα στὴν ἄκρῃ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ παρατηρεῖ μὲ μάτια γουρλωμένα τὸ «Βέλος».

Εἶναι ἀρκετὰ μεγάλῃς ἡλὶ

κίας καὶ ἀρκετὰ παχύς.

Ἡ φυσιογνωμία του δείχνει ἀπέραντο θαυμασμό.

Μὲ τὴν πρώτη ματιά ὁ Πέτρος καταλαβαίνει πῶς ἔχει νὰ κάνει μ' ἓνα ἐπιστήμονα.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐλαττώνει τὴν ἀνησυχία του.

Δὲν χρειάζεται πολλή σκέψη γιὰ νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει.

Τὰ πιστόλια ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, μαρτυροῦν πῶς δὲν πρόκειται γιὰ ἄτομα ποὺ τὰ πηγαίνουν καλὰ μὲ τὸν νόμο.

Ὅπως εἶπε καὶ ὁ Σάμ ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται γιὰ γκάγκστερς.

Αὐτὸς ὅμως ποὺ φοβίζει ἀκόμη περισσότερο τὸ ὑπέροχο Ἑλληνόπουλο, εἶναι ἀκριβῶς ὁ παχύς ἄντρας ποὺ κάθεται στὴν πολυθρόνα ἀπέναντί τους.

Χωρὶς ἀμφιβολία αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφιάς.

Κι' ἂν στὴν πραγματικότητα εἶναι ἐπιστήμων — ὅπως ἀμέσως φαντάστηκε ὁ Πέτρος — αὐτὸ σημαίνει πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ μηχανή ποὺ ταξιδεύει στοὺς αἰῶνες...

Γιὰ νὰ ἔχη μάθει ὅμως σχετικὰ μὲ τὴν ὑπαρξὶ αὐτῆς τῆς τευταίας καὶ γιὰ νὰ ἔχη φέρει ἐκεῖ μέσα τοὺς ἄνθρωπους τοῦ ὀπλισμένους μὲ πιστόλια, θὰ πῇ πῶς ἴσως πρόκειται καὶ γιὰ κατὰσκοπο...

Τώρα προσέχει τὸ μελα-

χροινὸ ἀγόρι, πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν μοιάζει γιὰ Ἀμερικανός.

Κι' ἂν ὅμως δὲν εἶναι κατὰσκοπος, ὅπωςδήποτε θάναυο κακοποιός, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ κερδίσῃ περιουσία ἐκμεταλλευόμενος τὸ ὑπέροχο «Βέλος».

Ἡ καρδιά τοῦ ἀγοριοῦ ἔχει γεμίσει ἀγωνία σ' αὐτὴ τῇ σκέψι.

Τὸ «Βέλος» στὰ χέρια ἄνθρώπων, χωρὶς συνείδησι, θάναυο κατὶ τὸ τρομερό.

Κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ ἀφάνταστες καταστροφές στὴν ἀνθρωπότητα.

Ἐνα ἀνακάτεμα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Μὲ τὴν καρδιά σταματημένη σχεδόν, τὸ Ἑλληνόπουλο καρφώνει τὸ βλέμμα στὰ πιστόλια ποὺ εἶναι στραμμένα καταπάνω του καὶ συλλογίζεται μ' ἓνα κρῦο ρίγος πῶς ὁ τρίτος τοῦτος θάνατος ποὺ ἀπειλεῖ αὐτὸν καὶ τὸν φίλο του, μέσα στὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, εἶναι πολὺ χειρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς προσέφεραν οἱ Δωριεῖς, πολὺ χειρότερος κι' ἀπ' αὐτὸν ποὺ θάβρισκαν ἀπὸ τίς σαίτες τῶν πανάρχαιων Ἀθηναίων.

Σ' ἐκείνη τὴν περίπτωσι τὸ «Βέλος» θὰ τὸβρισκε ὁ πατέρας τοῦ Σάμ καὶ θὰ κατέληγε στὰ χέρια τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως.

Ποιὸς ὅμως μπορεῖ νὰ πῇ τί φοδερὴ τύχη τὸ περιμένει τώρα;

Τὸ ἀποτρόπαιο
σχέδιο

Ο ΛΕΣ ΑΥΤΕΣ όμως είναι οἱ σκέψεις ποὺ κάνει τὸ Ἑλλη νόπουλο τὴν πρώτη στιγμή. Ὑστερα συνέρχεται. Λίγο - λίγο τὰ σιδερένια του νεῦρα τὸν βοηθοῦν νὰ ξαναβρῇ τὴν αὐτοκυριαρχία του.

— Ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, ψιθυρίζει βιαστικὰ στ' αὐτὶ τοῦ Σάμ, θὰ ἀντιμετωπίσωμε κι' αὐτὸν τὸν καινούργιο κίνδυνο. Πρὸς τὸ παρὸν μάλιστα ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὼς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μᾶς ἔχουν σώσει τὴ ζωή. Χωρὶς ἀμφιβολία, αὐτὸς ἐκεῖ ποὺ βλέπεis, μᾶς ξανάφερε πίσω στὴν κρισιμότερη στιγμή.

Ὁ Σάμ τὸν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Πῶς τὰ κατάφερε, Πήτ;

— Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο, ἀπάντησε τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἀπλῶς, γύρισε τὸ ρολοῖ τοῦ «Βέλους» μερικὲς ὥρες πρίν... Ἐπεί ἡ στιγμή τῆς ἐπιστροφῆς μᾶς ἔλλαξε πάνω στὸ μηχανήμα...

Δὲν πρόλαβαν νὰ ποῦν περισσότερα.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὴν πολυθρόνα, σηκώθηκε ξαφνικά καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος τους.

— Καλῶς ἦρθατε, εἶπε μὲ ὑπουλα γλυκεῖα φωνή. Ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήτε ποὺ σᾶς ἀνάγκασα νὰ ἐπιστρέψετε λιγάκι ἀπροσδόκητα. Εἶδα ὁμῶς πὼς θ' ἀργούσατε καὶ πῆγαινε λιγάκι πολὺ, νὰ σᾶς

περιμένουν πέντε ἄνθρωποι ὁ λόκληρες ὥρες. Ἐξ ἄλλου ὁ καιρὸς γιὰ ταξίδια στὸ παρελθὸν πάντα ὑπάρχει...

Ἡ τελευταία ἐλπίδα τοῦ Πέτρου ποὺ βρισκόταν ἀκόμα στὴν καρδιά του, πὼς οἱ ξένοι μπορεῖ νὰ μὴ γνωρίζαν ἀπόλυτα τὴ λειτουργία καὶ τὴν ἀποστολὴ τοῦ «Βέλους» χάθηκε. Ἐνοιῶσε ἕνα καινούργιο κρῦο ρίγος νὰ κατακυλάει στὴ ραχοκοκκαλιά του.

Ὁ παχὺς ἄντρας γέλασε.

— Σοὺ κάνει ἐκπληξί ποὺ γνωρίζω τόσα πράγματα, ἔ, ἀγόρι μου; ρώτησε σαρκαστικά. Λοιπὸν πρέπει νὰ ξέρης πὼς στὴν ἀρχὴ κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα καλὰ - καλὰ τὶ θάδρισκε ἐδῶ μέσα. Ἀλλὰ οἱ ἐπιστήμονες μποροῦν εὐκόλα καὶ συνεννοοῦνται μεταξύ τους. Κατάλαβες; Βρῆκα κάτι σχέδια σ' ἐκεῖνο τὸ μυστικὸ ντουλάπι. Τὰ σχέδια τῆς κατασκευῆς τοῦ «Βέλους». Ἀλήθεια, πρέπει νὰ σὲ συγχαρῶ γιὰ τὸν πατέρα σου. Ἡ ἐφεύρεσί του εἶναι πραγματικά ἡ καταπληκτικότερη ποὺ ἔγινε ὅπου καταβολὴς κόσμου Ἡ σημασία της εἶναι ἀνεκτίμητη. Πολὺ μεγαλύτερη ἀπ' ὅση θάπρεπε, γιὰ νὰ τὴν καταλάβουν δυὸ παιδιὰ σὰν κι' ἐσᾶς... Μὰ ἐλπίζω γρήγορα νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε τὴν ἀξία της. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς κάνωμε κακό. Ἀπλῶς ἦρθαμε νὰ σᾶς προτείνωμε συνεργασία...

Ὁ Πέτρος γελᾷ κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του σαρκαστικά, Ἐχει βρῇ τελείως τὴν ψυ-

χραιμία του.

Τὰ μάτια του κυττούν σκληρά τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον.

— Συνεργασία, ἔ; ρωτᾷ εἰρωνικά. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο συνηθίζετε νὰ προτείνετε συνεργασία στὴν πατρίδα σας; Παραβιάζοντας ἓνα ξένο σπῖτι καὶ ψάχνοντας μυστικὰ ντουλάπια;

Ἀπὸ τὸ πανέξυπνο ἀγόρι, δὲν ἔχει περάσει ἀπαράτηρη τῇ ἡ ξενικῇ προφορᾷ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ποὺ τὰ μάτια του σκληραίνουν μονομιᾶς ἀκόμα περισσότερο.

Καταλαδώνει πὼς ἔχει νὰ κἀν μ' ἓναν ἀντίπαλο ἐπικίνδυνο καὶ ὄχι μ' ἓνα παιδί ὅπως εἶχε φανταστῇ στὴν ἀρχή.

Νοιώθει πὼς δὲν θάναί κα θόλου εὐκολο νὰ ξεγελάσῃ ἐκεῖνο τὸ δεκαπεντάχρονο ἀγόρι καὶ νὰ τοῦ ξεσηκώσῃ τὸ μυαλὸ μὲ παχεῖα λόγια.

Αὐτὸ ὅμως δὲν φαίνεται νὰ τὸν ἀπελπίζῃ.

Ἀντίθετα δυναμώνει τὸ πείσμα του.

Σφίγγει τὶς γροθιὲς καὶ τὰ δόντια του καὶ τὸν παρατηρεῖ μ' ἓνα βλέμμα σὰν τῆς ὀχιάς. Ὑστερα ἀμέσως χαμογελᾷ πάλι καὶ ὅλη ἡ κακία ποὺ εἶχε φανῇ στὸ πρόσωπό του, ἐξαφανίζεται μονομιᾶς.

— Εἶναι ὠρισμένες περιστάσεις ποὺ ἀναγκάζουν νὰ παραβλέπωμε καὶ τοὺς τύπους, ἀπαντᾷ. Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς πραγματικὰ θὰ συνεργαστοῦμε. Ἐλπίζω νὰ λύσωμε φιλικὰ τὸ ζήτημα. Ἄν κἀνῃς, ὅτι σοῦ πῶ χωρὶς ἄν

τιρρήσεις, νὰ ξέρης ὅτι θὰ ὠφεληθῇς πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτό. Μίλησες γιὰ τὴν «πατρίδα» μου. Κατάλαβες πὼς δὲν εἶμαι συμπατριώτης σου. Καλὰ λοιπόν... Θὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω... Ὅπως ὁμολογῶ ὅτι εἶσαι πολὺ ἐξυπνος γιὰ τὴν ἡλικία σου. Λοιπὸν ἡ Κυβέρνησίς μου ἐνδιαφέρεται πάρα πολὺ γιὰ τὸ «Βέλος».

— Ποιὰ εἶναι ἡ Κυβέρνησίς σου, χοντρέ; τὸν κόβει θυμωμένος ὁ Σάμ τὴν ἴδια στιγμή. Ὁ παχὺς ἄντρας παρατηρεῖ τὸ ξανθὸ ἀγόρι κοκκινίζοντας ἀπὸ θυμὸ. Φαίνεται πολὺ εὐέξαπτος καὶ πὼς κἀνει μεγάλῃ προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατῇ τόση ὥρα τὰ νεῦρα του καὶ νὰ φέρνεται ἡρεμα.

— Δὲν θὰ σὰς πῶ ποιὰ εἶναι, γιὰ τὴν ὥρα, μουγγρίζει ἀπειλητικά. Θὰ τὸ μάθετε ὅμως κι' αὐτό... Θὰ τὸ μάθετε γιὰτὶ πρόκειται νὰ ταξιδέψετε κι' οἱ δύο σας στὴ χώρα μου, μαζί μ' ἐτούτο τὸ πλοῖο τοῦ Χρόνου!

— Ἀμπα! Δὲν γίνεται!, τοῦ λέει ὁ Σάμ. Ἐμεῖς τώρα συνηθίσασαμε νὰ ταξιδεύωμε στὸ Παρελθὸν καὶ εἶχαμε βαρεθῇ τὰ ταξίδια... ἐπὶ τοῦ Παρόντος!

Τὸ ὕφος τοῦ Σάμ εἶναι τόσο πειρακτικό, ποὺ ὁ ἄλλος θυμώνει τρομερά.

Τὸ πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο.

Τὸν ζυγώνει καὶ ἀρπάχοντας τον ἀπὸ τὸ πέτο, τὸν τραντάζει μὲ δύναμι.

— Ἄν δὲν θέλετε νὰ ὑπα-

κούσετε με τὸ καλὸ, μουγγρίζει, πρέπει νὰ ξέρης πὼς ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ βάλῃ μυαλὸ ἕνας νεαρὸς αὐθάδης σὰν κι' ἐσέ-
ναι! Κατάλαβες!

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Σάμ κοκκινίζει κι' ἐκείνο ἀκόμα πιὸ πολὺ ἀπ' ὅτι τοῦ ἄλλου.

— Κάτω τὰ ξερά σου, κύριος!, βρυχάται μανιασμένα. Κύττα τὸν γιὰκὰ μου, πὼς τὸν ἔκανες! Τὸν ἔσκισες! Δὲν ντρέπεσαι νὰ εἶσαι πιὸ ἀπρόσεκτος καὶ ἀπὸ τοὺς ...ἀρ-
γαίους;

Ὁ ἄντρας τώρα εἶναι πιὰ πού γίνεται ἔξω φρενῶν, καθὼς βλέπει πὼς τὸ ξανθὸ Ἀμερικανόπουλο δὲν φαίνεται νὰ δίνη καμμιὰ σημασία στὶς ἀπειλές του.

Μὲ μάτια πού ἀστράφτουν σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Ὁ Σάμ ὁμως δὲν τὰ τρώει κόπτι τέτοια. Μὲ μιὰ κίνησι πιὸ γρήγορη κι' ἀπὸ τὴν ἀστροπή, ἀρπάζει ἐκείνο τὸ χέρι καὶ τὴν ἄλλη στιγμή ὁ παχὺς ἄντρας, βρίσκεται ψηλὰ στὸν ἀέρα, μ' ἓνα τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου.

Ὁ Πέτρος τοῦ κάκου ἔχει τρέξει νὰ προλάβῃ τὸν φίλο του, πού εἶναι φοβερὸς στὸ ζίου - ζίτσου.

Οἱ δύο κακομούτσουνοι τύποι μὲ τὰ πιστόλια, εἶναι ἔτοιμοι νὰ ξεκάνουν τὸν Σάμ.

Τοὺς σταματᾷ ὁμως τὴν τελευταία στιγμή ἡ κραυγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τους, πού βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του ἀνα-

κατεμένη μ' ἓνα βογγητό.

— Μή, ἡλίθιοι! Τί πᾶτε νὰ κάνετε ἐκεῖ πέρα; Τοὺς χρειάζομαστε ζωντανούς! Εὐνοια σας! Θὰ τὸν περιποιηθῶ ἐγὼ γι' αὐτὸ πού ἔκανε! Δέστε τοὺς ἀμέσως! Γερά πού νὰ μὴν μποροῦν νὰ σαλέψουν...

Οἱ τέσσερις ἄντρες βαδίζουν ἀπειλητικὰ ἐναντίον τῶν δύο παιδιῶν.

Ὁ Σάμ ἔχει πάρει πάλι στάσι γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχτῇ, ὁ Πέτρος ὅμως πού τρέμει γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ φίλου του, καθὼς βλέπει ἐκεῖνα τὰ δυὸ πιστόλια, τὸν συγκρατεῖ.

— ἤσυχα, Σάμ, μουρμουρίζει μ' ἀγωνία. Μὴ φοβᾶσαι Δὲν πρόκειται νὰ μὲς κάνουν κακὸ. Τὸ «Βέλος» τοὺς εἶναι ἐντελῶς ἀχρηστο χωρὶς ἐμᾶς. Ὑπάρχουν πάρα πολλὰ πράγματα πού πρέπει νὰ ξέρῃ κα νεῖς καὶ πού δὲν βρίσκονται μέσα στὰ σχέδια...

— Μὰ δὲν μπορῶ πιὰ ἄλλο, Πήτ!, μουρμουρίζει ὑπὲρ παράπνο το ξανθὸ ἀγόρι. Ἐγὼ τοελλαθῇ πιὰ! Τὸ μάτι μου ἔχει θολώσει γιὰ λίγο γὰ λα κι' ἂν τοὺς ἀφήσω νὰ μὲ δέσουν, ποῖος ξέρει πόσες ὥρες θὰ περιμένω ἀκόμα!

Ἀλλὰ οἱ τέσσερις κακοποιοὶ ἔχουν πέσει κιόλας ἀπάνω τους. Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἀρπάζουν τὸν Σάμ, πού φαίνεται πιὸ «ἄταχτος».

Σὲ λίγο βρίσκεται δεμένος χειροπόδαρα, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα.

Ὁ Πέτρος δὲν φέρνει καμμιὰ ἀντίστασι.

Καταλαβαίνει πώς κάτι τέτοιο θα τον κουράσει άδικα, γιατί θάνατι μάταιο.

Προτιμώτερο να δεχθώ προς τὸ παρὸν τὴν τύχη του, περιμένοντας γι' αργότερα, τὴν εὐκαιρία νὰ δράσει.

Ἔτσι μέσα σὲ λίγες στιγμές, οἱ χρονοναῦτες μας, βρίσκονται κι' οἱ δυὸ δεμένοι χειροπόδαρα.

Ὁ παχὺς ἄντρας ἔρχεται καὶ στέκεται ἀπὸ πάνω τους.

Τρίβει ἀκόμα τὸ χέρι του μ' ἓναν μορφασμὸ πόνου καὶ κυττάζει τὸν Σόμ, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τὸν καταπιῇ.

— Ἀκούστ' ἐδῶ καὶ προσέξτε καλὰ τὰ λόγια μου!, γρυλλίζει. Αὐτὸ τὸ μηχανήμα ποὺ βλέπετε, δὲν κατασκευάστηκε γιὰ νὰ κάνουν τίς βόλτες τους μέσα στοὺς αἰῶνες δυὸ ἀνήλικα σὰν κι' ἐσᾶς! Τὸ «Βέλος» ἔχει ἓναν προσορισμὸ μεγάλο! Θ' ἀλλάξῃ τὴ μορφή τοῦ κόσμου! Naί! Ὁ κόσμος θὰ μεταφορρωθῇ ὅπως συμφέρει στὴ χώρα μου! Ἡ γεννιά ἡ δική σας θὰ σῇσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς! Πῶς γεννήθηκε ἡ Ἀμερικὴ μὲ κρέ μου ἐξυπνε; Τὸ ξέρεις ἀσφαλῶς... Τὴν ἀνακάλυψε ὁ Χριστόφορος Κολόμβος πρὶν ἀπὸ μερικoὺς αἰῶνες... Λοιπὸν, ἂν στείλοιμε ἀνθρώπους μ' ἐτούτῃ τῇ συσκευῇ νὰ βουλιάξουν τὰ καράβια του ἢ νὰ δολοφονήσουν τὸν ἴδιο πρὶν ἀπ' τὸ ταξίδι του, ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ ποὺ ἔγινε στὸ Παρελθόν, δὲ ν' ἔχῃ γίνῃ πιὰ... Ὁ Νέος Κόσμος θὰ βρεθῇ πολὺ ἀργό

τερα καὶ ἡ ἱστορία του θ' ἀλλάξῃ ὀλοκληρωτικά. Οἱ Ἀμερικάνοι δὲν θάνατι πιὰ ἕνας λαὸς πολιτισμένους καὶ ὀργανωμένους. Ἡ χώρα σας θὰ πάψῃ νάχη τὴ δύναμι ποὺ ἔχει σήμερα. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορούμε ν' ἀλλάξουμε πολλὰ γεγονότα. Νὰ φτιάξωμε - μὲ δυὸ κουδέντες - τὸν κόσμον, ὅπως σοῦ εἶπα καὶ στὴν ἀρχή, ὅπως τὸν θέλωμ' ἐμεῖς!

Γελά θριαμβευτικά.

Στὸ βάθος τους τὰ ὕπουλα μάτια του ἔχουν μιὰ λάμψι τρέλλας.

— Naί! Ἔτσι θὰ γίνῃ!, λέει πάλι ἀγέρωχα. Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, πῶς τὸ «Βέλος» εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐφεύρεσις ποὺ ἔχει γίνῃ ἀπὸ Καταβολῆς κόσμου! Γιατὶ τὸ μηχανήμα αὐτὸ εἶναι πιὸ δυνατό ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους! Πιο δυνατό ἀπὸ τὴν ἱστορία τους! Πιο δυνατό, κι' ἀπὸ τὴ Μοίρα!... Μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν ὄλεθρον σ' ὅτι ὕπῃ ρξε στὸ Παρελθόν καὶ μπορεῖ νὰ Δημιουργήσῃ ἄλλα γεγονότα, καινούργια... Ἡ ἱστορία εἶναι ἓνα ἀπλὸ παγνίδι στὰ χέρια του! Μὲ τὸ «Βέλος» μπορεῖς νὰ ἀποκτήσῃς πλούτη... Δόξα!... Μπορεῖς νὰ νοιώσῃς τὴν αἰσθησὶ πῶς εἶσαι Κυρίαρχος! Κυρίαρχος τοῦ κόσμου!

Ὁ Πέτρος τὸν ἀκούει παγωμένος.

Ἐνας τρελλὸς πανικὸς ἔχει ἀρχίσει νὰ σφιγγῇ τὴν καρδιά του, σὰν σιδερένια τανάλια.

Ἀπὸ καιρὸ ἔχει καταλάβει

Κάνει πλονζόν σαν τερματοφύλακας.

πώς ή ύπαρξίς του «Βέλους» δεν πρέπει νά φανερωθή στους άλλους ανθρώπους. Ποτέ όμως δεν έβγαλε με τὸ μυαλό του, τέτοιο τεράστιο σχέδιο καταστροφής... Καὶ ξέρει πὺς ἂν τὸ σχέδιο αὐτὸ πραγματοποιηθῇ στὸ τέλος, θά- ναι ὁ ἴδιος υπεύθυνος γιὰ τὴν πραγματοποίησί του... Ὁ ἴ- διος ποὺ δὲν φύλαξε καλὰ τὸ ἀνεκτίμητο μυστικὸ τοῦ πα- τέρα του.

Ὁ ἴδιος ποὺ δὲν θάχῃ ἐμ- ποδίσαι αὐτοὺς τοὺς ἀπαί- σιους ἀνθρώπους στὰ σχέδια τους.

— ὦ! Ὁχι!, συλλογίζε- ται με τρομακτικὴ παγερότη- τα. Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω! Δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω ποτέ!... Ἔ- στω κι' ἂν πρόκειται νὰ πε- θάνω γι' αὐτό! Θὰ προτιμή- σω νὰ ἀνατινάξω τὸ «Βέλος» καὶ νὰ καταστρέψω τὰ σχέ- δια τῆς κατασκευῆς του.

...«Βασανιστήρια»!

ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ Ἑλληνό- πολο ἐγὼ, σεβαιωθῇ πιά πὺς ὁ ἄνθρωπος, με τὸν ὁποῖο ἔχει νὰ κἀνῃ, εἶναι ἕνας παράφρων ἐπιστήμων.

Ἔνας μεγαλοφυῆς τρελλός. Ξέρει πὺς αὐτὸ κάνει τὴ θέσι τῆ δίκῃ του καὶ τοῦ Σάμ πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνη. Τὴν ἀ- πειλὴ ἐναντίον τῆς ἀνθρωπό- τητος, πολὺ πιὸ τρομακτικὴ.

Ξέρει πὺς πρέπει νὰ φερ- θῇ πολὺ προσεκτικὰ γιατί ὁ ἐχθρὸς τοὺς δὲν θὰ διστάσῃ οὔτε μπροστὰ στὸν θάνατο προκειμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸ του.

Εἶναι ἱκανὸς νὰ περάσῃ πο

ταμοὺς αἵματος ὥσπου νὰ φτάσῃ σ' αὐτόν.

ἸΠλησιάζει περισσότερο τὸ γενναῖο ἀγῶρι.

Τρέμει δολάκλῃρος ἀπὸ συγ- κίνησι καὶ μικροὶ θρόμβοι ἰ- διρώτα, ἔχουν ἀναβλύσει πά- νω στὸ λιπαρὸ του μέτωπο.

— Λοιπὸν; ρωτάει. Τί ἔ- χεις ν' ἀπαντήσης;

— Πάνω σέ τί; κάνει ὁ Πέτρος ἀδιάφορα καὶ ψυχρά.

— Πάνω σ' αὐτὸ ποὺ σοὺ εἶπα. Πρέπει νὰ με βοηθήσης. Τὰ σχέδια ποὺ βρήκα δὲν εἶ- ναι πλήρη. Ἐνα μεγάλο μέ- ρος τοὺς λείπει. Μ' αὐτὰ ποὺ ἔχω στὰ χέρια μου, δὲν μπο- ρῶ νὰ εἶμαι κάτοχος ὅλων τῶν μυστικῶν τῆς λειτουργίας τοῦ «Βέλους». Θέλω νὰ μοὺ δώ- σης τὰ σχέδια αὐτά:

Ὁ Πέτρος ὑποκρίνεται με- φωνῇ ἀδιάφορῃ:

— Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα σχέ- δια. Ὅλες οἱ λεπτομέρειες, γιὰ τίς ὁποῖες μιλάς, βρι- σκονται μέσα στὸ μυαλό μου ἀλλὰ δὲν θὰ τίς μάθης ποτέ ἀπὸ μένα.

— Ἔτσι λές; γρυλλίζει ὁ ἄντρας θυμωμένος. Κι' ἐγὼ σοὺ λέω πὺς θὰ τίς μάθω, νεαρέ μου! Θὰ τίς μάθω ὁ- πωσδήποτε! Καὶ ξέρω ἀκόμα πὺς μοὺ λές ψέματα γιὰ τὰ σχέδια! Κι' αὐτὰ ὅμως θὰ τὰ βρῶ χωρὶς ἀμφιβολία. Σὲ προειδοποιῶ... Θὰ τὰ βρῶ ὁ- που κι' ἂν τάχῃς κρυμμένα. Γι' αὐτὸ καλύτερα εἶναι νὰ μιλήσῃς ἀπὸ τώρα. Λάγει: Σ' ἀκούω...

— Τίποτα δὲν πρόκειται, νὰ μάθης ἀπὸ μένα, ἀποκρί- νεται τὸ ἀγῶρι ἤσυχα.

— Εἶσαι ἡλίθιος ἂν νομί- ζεις πὺς μπορεῖς νὰ τὰ βά-

λης μαζί μας... "Εχομε πάρα πολλούς τρόπους νά σέ κάνουμε νά λύσης τή γλώσσα σου. "Ετσι κι' άλλοιώς αυτό που θέλωμ' ἐμείς θά τὸ κάνουμε στὸ τέλος... "Αν ὅμως μᾶς βοηθήσης, θά γίνης ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς ἄρχοντες τῆς κοσμοκρατορίας μας. Εἶναι ἀνόητο νὰ φέρνης ἀντιρρήσεις, ἀφοῦ δὲν θά μπορέσης νὰ κάνης διαφορετικὰ ὡς τὸ τέλος. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

— Τὸ σχέδιό σας εἶναι ἀνόητο!, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ σταθερὴ φωνή. Πάρα πολλοὶ ὡς σήμερα ἔχουν κάνει σχέδια γιὰ μιὰ κοσμοκρατορία, ἀλλὰ κανένας δὲν ἔχει πετύχει. Εἶσαι τρελλὸς νὰ σκέπτεσαι πὼς ἕνας ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ γίνῃ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὴ Μοίρα... Πιστεύεις ὅτι τὸ «Βέλος» μπορεῖ νὰ τὴν ἀλλάξῃ... Μὰ ἐγὼ σοῦ λέω πὼς κι' αὐτὸ ἀκόμα, εἶναι ἕνα ἀσήμαντο πiónι στὰ χέρια της... Κάτι ποὺ Ἐκείνη ὥρισε νὰ φτιαχτῇ, ὄχι γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς τοὺς δικoὺς σας ἀλλὰ τοὺς δικoὺς της! Εἶσαι ἐπιστήμονας... "Αν ὅμως ἡ τρέλλα τῆς μεγαλομανίας δὲν εἶχε τρυπῶσι στὸ μυαλό σου, θάξερεις πὼς δὲν ὑπάρχει περίπτωση τίποτα ν' ἀλλάξῃ ἀπ' ὅσα ἔχουν γίνῃ μέχρι σήμερα... Ἡ ὑπαρξίς τοῦ «Βέλους» βρίσκεται κι' αὐτὴ μέσα στὴν Ἱστορία ποὺ ἔχει γραφτῇ!

— Ἀνόητε!, καγχάζει ὁ ἄλλος. Ἡ καρδιά σου εἶναι γεμάτη παιδικὴ ἀφέλεια!

Δὲν καταλαβαίνεις! Ὁ ἄνθρωπος γεννήθηκε γιὰ νὰ εἶναι κυρίαρχος! Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ βρέθηκε ἀπὸ πῶς σπὸν κόσμος, κάθε καινούργια ἀνακάλυψι, κάθε καινούργια τελειοποίησι ἀνεβάζει τὸ ἐπίπτεδό του καὶ τὸν κάνει πιὸ δυνατό!

Μιλώντας ἔτσι στρέφει σπὸν Σάμ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ πὼς τὸ ξανθὸ ἀγόρι δὲν γνωρίζει σχεδὸν τί ποτα, γιὰ τὴ λειτουργία τοῦ «Βέλους».

Φαντάζεται πὼς καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ κατέχουν ἐξ ἴσου τὰ μυστικά του. Πὼς ἴσως τὸ ξανθὸ Ἀμερικανόπουλο δεχτῇ πιὸ εὐκολὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ.

— Ὁ φίλος σου εἶναι ἀνόητος, τοῦ λέει, προσπαθώντας νὰ δώσῃ ὅσο μπορεῖ μεγαλύτερη γλύκα στὴ φωνή του. Ἐσὺ φαίνεσαι γιὰ πιὸ ἐξυπνος...

— Ἀπὸ κεῖ καταλαβαίνεις τὶ μπουμπουνοκέφαλος ποὺ εἶσαι!, τοῦ φωνάζει ὁ Σάμ γελώντας δυνατὰ. Ἐγὼ πιὸ ἐξυπνος ἀπὸ τὸν Πήτ; Οὔτε στὸ νυχάκι του δὲν τοῦ φτάνω!

Ὁ ἄντρας συγκρατεῖ μὲ δυσκολία τὰ νεῦρα του.

Προσπαθεῖ νὰ χαμογελάσῃ πετυχαίνοντας μιὰ κακόγουστη γκριμῶσα.

Θέλει νὰ δείξῃ πὼς πῆρε σπ' ἀστεία τὰ λόγια τοῦ Σάμ.

— Ἀκου, τοῦ λέει. Ἄν θὰ μᾶς βοηθήσης, θὰ κάνης καλὸ στὸ φίλο σου. Θὰ τὸν γλυτώσῃς ἀπὸ τὰ θασανιστῇ

ρια που έχει να τραβήξει, έξαιτίας του πείσματος του... Δεν θάχωνα τον καιρό μου μαζί σας. Κάπου μάς περιμένει ένα υποβρύχιο. Όλους έμας μαζί με το «Βέλος». Θα σάς έπαιρνα και θα σάς πήγαινα στην πατρίδα μου. Έκεί θα καταλαβαίνατε πώς δεν μπορεί να κάνετε τίποτ' άλλο από το να συνεργαστήτε μαζί μας. Μά θέλω πριν φύγωμε τα σχέδια που λείπουν. Κατάλαβες. Θα τα πάρω όπωςδηποτε αυτά τα σχέδια... Έστω κι' αν πρόκειται να σάς κόψω κομματάκια - κομματάκια! Μίλησε για να σώσης τον έαυτό σου και τον φίλο σου!

— Τι να πώ; τόν ρωτάει ο Σάμ κοροϊδευτικά.

Ο άλλος καταλαβαίνει πώς το ξανθό αγόρι τόν κοροϊδεύει αλλά δεν θέλει ακόμα να καταθέσει τα όπλα.

— Να μου φανερώσεις που βρίσκονται κρυμμένα τα υπόλοιπα σχέδια του «Βέλους», και να το πής γρήγορα, γιατί διαφορετικά θ' άρχισω από σένα! Με νοιάζει;

Ο τόνος της φωνής του, έχει γίνει τρομερά απειλητικός.

Χωρίς να μπορούμε να βεβαιώσουμε αν αυτό είναι αλήθεια, έχει βγάλει το συμπέρασμα πώς ο Σάμ έχει πιο αδύνατον χαρακτήρα από τον Πέτρο και θα υποκύψει εύκολα.

Γι' αυτό προσπαθεί να τόν τρομοκρατήσει με το ύφος του.

Τα μάτια του λάμπουν άγρια.

Ο Σάμ όμως δεν φαίνεται να πτοηται από αυτό.

— Θα σου πω την αλήθεια, του λέει, γιατί ή μακαρίτισσα ή μάνα μου μου έλεγε πώς έτσι πρέπει να κάνω. Δεν έχω ιδέα που βρίσκονται τα σχέδια που λές, ούτε κι' υπάρχουν. Μά και να τόξερα δεν θα σου το έλεγα ποτέ!

Ο Σάμ χαμογελά κρυφά. Κάποια παράξενη ιδέα έχει περάσει από το μυαλό του.

— Θα μου πής «γιατί»;, συνεχίζει στον ίδιο τόνο. Θα σου άπαντήσω: Δεν σε χωνεύω! Γι' αυτό. Το μούτρο σου μου προκαλεί την αηδία. Έπρεπε να στείλουν έναν λιγάκι πιο ώμορφο γι' αυτή τη δουλειά! Σε συχαίνομαι όσο και το γάλα! - μάρτυς μου ο Θεός! Όπως μπορώ να πεθάνω από αηδία στη σκέψη πώς μπορώ να βάλω και μία γουλιά από δαύτο στο στόμα μου, άλλο τόσο με κάνει κι' ανατριχιάζω ή ιδέα πώς μπορώ να σου κάνω το κέφι. Άδικα χάνεις τον καιρό σου μαζί μου!

Ο άλλος τόση ώρα που μιλάει ο Σάμ, φαίνεται να βράζει από θυμό. Σφίγγει τις γροθιές του μανιασμένα.

Το κορμί του τρέμει ολοκληρο από την αγανάκτησι.

Στά τελευταία όμως λόγω του ξανθού άγοριού, τ' ύφος του αλλάζει.

Τα μάτια του αστράφτουν. Στο πρόσωπό του χαράζει

ένα διαβολικό χαμόγελο.

— Έτσι, έ; γρυλλίζει σαρδόνια. Τώρα θα σε μάθω να μιλάς θρωμόπαιδο.

Κάνει νόημα σ' έναν από τους άντρες του.

Εκείνος τον ζυγώνει κι' αὐτὸς κάτω τοῦ ψιθυρίζει γρήγορα στ' αὐτή.

Ο κακοποιὸς ἀπομακρύνεται γρήγορα καὶ διαβαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον.

Δὲν ἀργεῖ παραπάνω ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας.

Ξαναγυρίζει φορτωμένος με δέκα μπουκάλια γάλα.

Ο Σάμ τὰ βλέπει καὶ σκουπίζει μετὰ τῇ γλῶσσᾳ του τὰ ξεραμένα του χεῖλια.

Κάνει τρομερὲς προσπάθειες γιὰ νὰ μὴ δείξῃ τὸν ἐνθουσιασμό του, ἀλλὰ ἀντίθεται νὰ προσποιηθῇ τὸν τρομαγμένο.

— Δέ... δέ... δὲ φαντάζομαι νὰ... ψελλίζει.

— Τὸ συχαίνεσαι τὸ γάλα, ἔτσι; Τὸν διακόπτει ὁ ἄλλος. Τώρα θα σε κάνω νὰ τὸ συχαίσης ἀκόμα περισσότερο. Ἀνοίξε τὴν πρώτη μπουκάλια, Σλίκ;

Ο ἄνθρωπος ὑπακούει.

Ἀφήνει τὰ μπουκάλια κάτω καὶ κρατᾷ μόνο ἓνα ποὺ βγάζει τὸ βούλωμά του.

Ο παράφρων ἐπιστήμων, τὸ παίρνει καὶ ζυγώνει τὸν Σάμ.

Εκείνος δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο καὶ ξερογλείφεται, ἀλλὰ ἡ ἀγωνία του μὴπως καταλάβουν τὸ σχέδιό του εἶναι τόση, ποὺ καθόλου δύσκολο νὰ πιστέμῃ

ὁ ἄλλος πὼς εἶναι τρόμος καὶ ἀηδία.

Τὰ μάτια του λάμπουν διαβολικά.

— Λοιπὸν; τὸν ρωτᾷ. Μήπως ἄλλαξες γνώμη;

— Ἀν μ' ἀναγκάσης νὰ πῶ ἔστω καὶ μιὰ γουλιὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ πράγμα, θα σε σκοτώσω!, γρυλλίζει ὁ Σάμ.

— Μιὰ γουλιὰ; κάνει ὁ ἄλλος σαρκαστικά. Ὅλ' αὐτὰ τὰ μπουκάλια ποὺ βλέπεις θὰ τὰ ρίξω στὸ στομάχι σου! Μίλησε γρήγορα! Τελευταία φορὰ σοὺ τὸ λέω!

— Πήτ! ὦ, Πήτ! Δὲν μπορεῖς νὰ με βοηθήσης; φωνάζει ὁ Σάμ σπαρακτικά.

— Τὶ νὰ σοὺ κάνω δυστυχισμένη μου φίλε; τοῦ ἀποκρίνεται τὸ μελαχροινὸ ἀγόρι. Δὲν βλέπεις ποὺ εἶμαι δεμένος καὶ δὲν μπορῶ νὰ σαλέψω;

Καὶ με δυσκολία κρατᾷ τὰ γέλια ὁ Πέτρος, στὴ σκέψη τῶν «βασανιστηρίων» ποὺ πρόκειται νὰ ὑποστῇ ὁ φίλος του.

— Λοιπὸν, θα μιλήσης; Τὸ ξανθὸ ἀγόρι ἀναστενάζει.

Τὸ πρόσωπό του ἀλλάζει ὕφος. Γεμίζει ἀποφασιστικότητα.

— Ὅχι!, μουγγρίζει ἀπὸ τομα. Δὲν θὰ πῶ κουβέντα! Προτιμῶ νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀηδία! Ἐμπρός! Ξεμπερδεύετε! Μὴ με βασανίζετε περισσότερο!

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Σάμ ἔχει πῆ τὴν ἀλήθεια, γιὰτὶ βασανίζεται τρομερά, βλέ-

ποντας εκεί δίπλα του τὸ μπουκάλι μὲ τὸ γάλα καὶ μὴ μπορώντας νὰ πιῇ ἔστω μιὰ γουλιὰ.

Καὶ ὁ ἀπαίσιος ἐκεῖνος ἀνθρώπος πέφτει στὴν παγίδα πού τοῦ ἔχει στήσει τὸ ἀγόρι.

— Ἀνοίξτε του τὸ στόμα!, διατάζει στοὺς ἄντρες του.

Καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ δὲν δυσκολεύονται καθόλου νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγή του, γιὰτὶ ὁ Σάμ τὸ ἀνοίγει καὶ μόνος του.

— Ὅθι μού τὸ πληρώσετε αὐτό!, φωνάζει ἀπελπισμένα. Ὅθι σὰς...

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῇ περισσότερα.

Τὸ μπουκάλι βρίσκεται ἀντεστραμμένο στὸ ἀνοιχτὸ στόμα του καὶ τό... «λευκὸ ὑγρὸ τῆς ζωῆς» ἀρχίζει νὰ κατακυλάει σὰν ποτάμι στὸ στομάχι του.

Νοιώθει ἀπέραντη εὐτυχία καὶ ἀπόλαυσι.

— Ὅθι μιλήσης τώρα; γρυλίζει ὁ ἄντρας, καθὼς τὸ πρῶτὸ μπουκάλι ἔχει ἀδειάσει.

— Φρόντισε νὰ μὴν πέσης καμμιὰ φορὰ στὰ χέρια μου! τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Σάμ πού κάνει συνεχῶς φοβεροὺς ψεύτικους μορφασμούς γιὰ νὰ δείξη πόσο... ὑποφέρει. Αὐτὸ μὲν ὅχι νὰ σοῦ πῶ!

— Τὴ δεύτερη μπουκάλια!, διατάζει ἐκεῖνος.

Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλαμβάνεται.

Μόνον τὴν ὥρα πού γέρνουν πίσω τὸ κεφάλι τοῦ ξανθοῦ ἀγοριοῦ γιὰ νὰ τό... ἀναγκά-

σουν νὰ πιῇ καὶ τὴ δεύτερη μπουκάλια, ὁ Σάμ βρίσκει εὐκαιρία νὰ κλείσῃ τὸ μάτι στὸ φίλο του πού παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν καρέκλα του τό... «βασανιστήρια» κι' ἐκεῖνος δαγκώνεται συνεχῶς γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ.

Καὶ ἡ σκηνὴ ἐξακολουθεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα.

Τὸ στομάχι τοῦ Σάμ Σάμσον ἔχει γεμίσει ἀπὸ γάλα κι' ἔχει φουσκώσει σὰν τούμπανο, ἀλλὰ ὁ τελευταῖος αὐτὸν δὲν μπορεῖ πιά νὰ κρύψῃ τὴν εὐτυχία του.

Τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει μιὰ ἐκφρασι ὑπέρτατης ἀπόλαυσης.

Ἐνα μπουκάλι μονάχα μένει ἀκόμα.

Ὁ παράφρων ἐπιστήμων ἔχει ἀπελπιστῇ.

Καταλαβαίνει πῶς ἀφοῦ τὸ τρομερὸ ἀγόρι δὲν μίλησε μὲ τὰ ἐννέα μπουκάλια, δὲν πρόκειται βέβαια νὰ τὸ κάνῃ μὲ τὸ τελευταῖο.

Τρελλὸς ἀπὸ τὰ νεῦρα του τὸ ἀρπάζει καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πετάξῃ στὴν ἄλλη ἄκρη.

— Μή! Τί πᾶς νὰ κάνῃς ἐκεῖ; φωνάζει σπαρακτικὰ ὁ Σάμ, μὲ γουρλωμένα μάτια. Εἶναι ἁμαρτία! Μπορεῖ... ὑπορεῖ δηλαδή... ἴσως θελήσῃς μετὰ... νὰ μὲ βασανίσῃς ἀκόμα λιγάκι. Ἀφῆσέ το σὲ μιὰ γωνιά νὰ βρίσκεται!

Εἶναι τόσο ἐλικοκρινὴς ὁ σπαραγμὸς του πού ὁ ἄντρας καταλαβαίνει τὸ σατανικὸ παιγνίδι πού τοῦ ἔχει παίξῃ τὸ ἀγόρι.

Μονομιᾶς τὸ χρώμα τοῦ προσώπου του γίνεται μελανί ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Τρέμοντας σὰν ἐπιληπτικὸς γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πέτρου.

— Μίλησ' ἐσύ!, γρυλλίζει ἀπαίσια. Μίλησε ἂν θῆς νὰ τὸν σώσης! Μίλησε, γιατί μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μπουκάλι πού βλέπεις θὰ τοῦ συντρίψω τὸ κρανίον.

Εἶναι τέτοια ἡ μαγία του πού δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλή του.

Ὁ Πέτρος διστάζει.

Τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνει κατὰχλωμο μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ.

Κρατάει στὰ χέρια του τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου του φίλου.

Μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ, ἀλλὰ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάμῃ;

— Μίλησε!, σκούζει ὁ ἄλλος ἀνυπόμονα.

— Μή, Πήτ!, φωνάζει ὁ Σάμ, καταλαβαίνοντας τὴν πάλη πού γίνεται μέσα του. Μὴν τοὺς πῆς κουδέντα! Δὲν μὲ νοιάζει πιά νὰ πεθάνω... Πρῶτὴ φορὰ μου βρέθηκα τόσο... γεμάτος ἀπὸ γάλα.

Ὁ παλιάνθρωπος σηκώνει ψηλὰ τὸ βαρὺ μπουκάλι.

— Λοιπὸν; βρυχάται.

Ὁ Πέτρος δειλιάζει γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ φίλου του.

— Ἐντάξει!, μουρμουρίζει μ' ἀπελπισία. Θὰ σοῦ πῶ αὐτὸ πού θέλεις νὰ μάθῃς. Τὰ ὑπόλοιπα σχέδια, βρίσκονται μέσα στὸ ἴδιο μυστικὸ ντου-

λάπι ἀπ' ὅπου πῆρες καὶ τὰ πρῶτα! Ἔχει ἓναν δεῦτερο πάτο καὶ εἶναι θαμμένα κάτω ἀπ' αὐτόν.

Μιά θριαμβευτικὴ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια τοῦ ἄλλου.

Ἀφήνει τὸ μπουκάλι καὶ πρέχει πρὸς τὸ μέρος τοῦ μυστικοῦ ντουλαπιού.

— ὦ! Πήτ!, φωνάζει σχεδὸν κλαίγοντας ὁ Σάμ. Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό; ὦ φίλε μου! Μοῦ ἔβγαλες ξυνά... τὰ «βασανιστήρια»!

Ὁ Πέτρος ἀλλάζει

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ δὲν ἀποκρίνεται.

Μὲ σφιγμένα δόντια, παρακολουθεῖ τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, καθὼς πηγαίνουν στὴν κρύπτη πού βρίσκονται τὰ ὑπόλοιπα σχέδια τοῦ «Βέλους».

Φαβερὴ ἀγωνία σφίγγει τὴν καρδιά του.

Τὸ ἴδιο ἀπελπισμένος φαίνεται καὶ ὁ Σάμ.

Δὲν μπορεῖ νὰ χωνέσῃ πὼς αὐτὸς εἶναι ἡ αἰτία πού τὰ πολυτίμα σχέδια τῆς ἐκπληκτικῆς μηχανῆς πού τὰ ξίδεψε ὁ Χρόνος θὰ φύγουν ἀπὸ τὰ χέρια τῆς πατρίδας του καὶ θὰ βρεθοῦν σ' ἓνα ἄλλο ἔθνος πού θέλει τὴν καταστροφὴ της... Τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου...

— ὦ, Πήτ! Πήτ!, μουρμουρίζει κάθε τόσο σχεδὸν κλαίγοντας. Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς αὐτό, Πήτ! Δὲν εἶ-

χες δικαίωμα νὰ τὸ κάνης.
"Ἐπρεπε νὰ μ' ἀφήσης νὰ πε
θάνω!

Ὁ Πέτρος δὲν ἀποκρίνε-
ται. Δὲν κυττάζει καθόλου τὸ
φίλο του. "Ἄλλες βασανιστι-
κὲς σκέψεις τριβελίζουν τὸ
μυαλό του.

Τὰ μάτια του παρακολου-
θοῦν ἀγρυπνὰ καὶ τὴν τελευ-
ταία κίνησι τῶν κακοποιῶν.

Ἐκεῖνοι ἔχουν φτάσει στὸ
μυστικὸ ντουλάπι καὶ τὸ ἔ-
χουν ἀνοίξει.

Ὁ ἴδιος ὁ παράφρων ἐπι-
στήμων ποὺ εἶναι ἀρχηγὸς
τους, προσπαθεῖ νὰ βρῇ καὶ
τῇ δεύτερῃ μυστικῇ κρύπτῃ,
ποῦ ὑπάρχει μέσα σ' αὐτό,
σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ
Ἑλληνόπουλου.

Μ' ἓνα μαχαίράκι ἀποσπᾷ
τὸν πάτο τοῦ συρταριοῦ καὶ
ἀμέσως ἓνα ἐπιφώνημα χα-
ρὰς θγαίνει ἀπὸ τὰ σφιγμέ-
να τοῦ χεῖλια.

Τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀ-
παίσια.

Τὸ πρόσωπό του δείχνει
θρᾶμβο.

— Ἐδῶ εἶναι!, ψελλίζει,
σὰν μὴν πίστευε πὼς τὸ Ἑλ-
ληνόπουλο τοῦ εἶχε πῆ τὴν
ἀλήθεια.

Σὰν νὰ μὴν μπορῇ νὰ πι-
στέψῃ ἀκόμα, πὼς ἡ ἀπρосто
λή του ἔχει τελειώσει τόσο
γρήγορα καὶ μάλιστα μὲ ἐ-
πιτυχία ἀπόλυτη.

Μέσα ἐκεῖ, μπροστά του,
βρίσκοντα: τὰ ὑπόλοιπα σχέ-
δια τοῦ «Βέλους».

Ὁ Πέτρος λοιπὸν τοῦ εἶχε
πῆ τὴν ἀλήθεια.

Τὰ ἀρπάζει μὲ χεῖρια ποῦ

τρέμουν ἀπὸ λαχτάρᾳ.

Γυρίζει κοντὰ στοὺς δυὸ
νεαροὺς αἰχμαλώτους του.

Πηγαίνει κοντὰ στὸν Πέ-
τρο καὶ σκύβει ἀπὸ πάνω
του.

Τὰ μάτια του ἔχουν γίνει
τώρα πρὶ ἀπειλητικὰ παρὰ,
ποτέ.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ σχέδια!
Αὐτὰ ἤθελα!, γρυλλίζει σαρ-
καστικά. Τώρα δὲν σ' ἔχω ἀ-
νάγκη πιά, νεαρέ μου! Δὲν
σὲ χρειάζομαι καθόλου! Οὔ-
τε ἐσένα οὔτε τὸν ἀνόητο φί-
λο σου! "Όταν θὰ τὰ μελετῇ
σὼ, θὰ ξέρω τὰ ἴδια ποῦ γνω-
ρίζεις κι' ἐσύ. Τὰ ἴδια κι'
ὁκόμα περισσότερο, γιατί ἐ-
γὼ εἶμαι ἓνας διάσημος ἐπι-
στήμων, ἐνῶ ἐσὺ εἶσαι μόνο
ἓνα παιδί, ποῦ δὲν καταλα-
βαίνει καὶ πολλὰ πράγματα
Ὁ Πέτρος χαμογελάει πε-
ριφρονητικά.

— Εἶσαι κουτὸς!, τοῦ ἀ-
παντᾷ μὲ σταθερὴ φωνή.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου κοκ-
κινίζει καὶ πάλι ἀλλὰ τὸ ἀ-
γόρι δὲν τοῦ δίνει καμμιὰ ση-
μασία.

— Naί, εἶσαι κουτὸς καὶ
νομίζεις πὼς ξέρεις πολλά,
χωρὶς νὰ ξέρῃς τίποτα! Ξα-
ναλέει ὁ Πέτρος. Τὰ σχέδια
καὶ πάλι σοῦ εἶναι ἀχρηστα
χωρὶς ἐμένα.

Ὁ ἄλλος τὸν παρατηρεῖ ἀ-
νήσυχᾳ.

— Τὶ διάβολο θέλεις νὰ
πῆς; μουρμουρίζει.

— Αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπα.
Στὰ σχέδια τὸ «Βέλος» δὲν
εἶναι τέλειο. Πὼς νομίζεις
πὼς χάθηκε ὁ πατέρας μου;

Γιατί έχει εξαφανιστή από το πρόσωπο της γής; Γιατί κανείς ποτέ πιά δεν ξανάμαθε γι' αυτόν, από τη μέρα που χάθηκε; Γιατί χάθηκε με το «Βέλος». Χάθηκε δοκιμάζοντας την εφεύρεσί του! Χάθηκε εξ αίτιας ενός λάθους που υπάρχει στα σχέδια της κατασκευής του! Τώρα λοιπόν πρέπει να διορθωθούν! Χρειάζεται μια τελειοποίηση, σε μια πολύ μικρή αλλά δυσκολώτατο να βρεθή λεπτομέρεια... Αυτή την τελειοποίηση την έκανα μόνος μου και δεν έχει γραφή ακόμη στα σχέδια! Δεν θα την βρης ποτέ σου χωρίς τη βοήθειά μου!

Ο κακοποιός τόν παρατη-

ρεί αποσβολωμένος.

Καταλαβαίνει πώς το παιδί εκείνο λέει την αλήθεια.

Όλος ο ένθουσιασμός του έχει πάει περίπατο.

Η φυσιογνωμία του είναι πάντα ύπουλη σαν του φιδιού.

— "Ακουσε!, ψιθυρίζει με γλυκεία φωνή. Θα σ' αφήσω να ζήσης, αν μου εξηγήσης αυτή τη στιγμή, ποιά είναι: αυτή ή λεπτομέρεια. "Αν μου δώσεις ένα μικρό σχέδιο της τελειοποίησής..."

Ο Πέτρος καγχάζει:

— Δεν τρελλάθηκα! Ξέρω πώς δεν θα ζήσω στιγμή ύστερ' απ' αυτό! Σ' έχω καταλάβει τι βρωμερός άνθρω-

Μια ριπή όπλοπολυβόλου, του κομματιάζει το κεφάλι...

Ὁ Κόδρος φοράει κιόλας τὴ λαμπρὴ πολεμικὴ του πανοπλία.

πος εἶσαι! Φοβᾶσαι πῶς, ἂν μὲ πάρης μαζί σου θὰ καταλάβουν οἱ δικοί σου πῶς τοὺς εἶμαι πολῦτιμος. Θὲς νᾶσαι ὁ μόνος πού θὰ πάρῃ ὅλη τὴ δόξα γιὰ τὸ «Βέλος»... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ κερδίσης τίποτα χωρὶς ἐμένα! Πάρ' το ἀπόφασι!

— Θὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσης!, οὐρλιάζει ὁ κακούργος μανιώμενος. Μπορῶ νὰ σὲ κάνω νὰ μιλήσης εἴτε τὸ θὲς εἴτε ὄχι! Θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μοῦ ὑπογράψης ἐκεῖνο πού ζητῶ!

— Δὲν ἔχεις καιρό, μὴν ἐλπίζης!, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ σταθερὴ φω

νὴ. Καὶ ἂν ἀκόμα μὲ καταφέρῃς στὸ τέλος νὰ μιλήσω θάμαι ἔτσι πού δὲν θὰ μπορῶ νὰ σοῦ γράψω τίποτα!.. Πρέπει νὰ φύγῃς. Πρέπει νὰ φύγῃς τὸ συντομώτερο καὶ νὰ πάρῃς μαζί σου καὶ τὸ «Βέλος». Μόνο ἂν μᾶς πάρῃς μαζί σου, θὰ μπορέσης νὰ τὸ χρησιμοποιήσης. Ἄλλοιῶς, θὰ χαθῇς κι' ἐσύ στὴν πρώτη προσπάθειά σου νὰ ταξιδέψῃς στὸν Χρόνο... Θὰ χαθούν καὶ πολλοὶ ἀκόμα ἀπὸ σᾶς καὶ πιθανὸν ποτὲ νὰ μὴν θροῦν αὐτὸ πού τοῦ λείπει!

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πάω πουθενά!, γρυλλίζει ὁ Σάμ θυμωμένος. Δὲν φαντάζομαι,

Πήτ, νὰ συνεργαστῆς μαζί του! Δὲν φαντάζομαι νὰ γίνης σύμμαχος μ' αὐτὰ τὰ τέρατα! Χίλιες φορές προτιμῶ τερὸς εἶναι ὁ θάνατος!

Ὁ κατάσκοπος ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασί του.

— Μὴν τὸν ἀκοῦς, λέει τοῦ Πέτρου ὑπουλά καὶ μὲ γλυκεῖα φωνή. Εἶναι ἀνόητος καὶ ἀφελής. Ποτὲ ὁ θάνατος δὲν εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τίποτ' ἄλλο. Ἡ ζωὴ εἶναι γλυκεῖα καὶ ωραία... καὶ εἰδικὰ ὅταν εἶσαι ἰσχυρὸς.... Θάρρετε μαζί μας... Ἔστω! Ὁμολογῶ πὼς εἶχα σκοπὸ νὰ σὰς σκοτώσω καὶ τοὺς δυὸ καὶ νὰ πάρω μόνος μου ὅλη τὴ δόξα... Ἀφοῦ δὲν γίνεται ὁμῶς ἄλλοιῶς, θ' ἀναγκαστῶ νὰ τὴ μοιραστῶ μαζί σου! Αὐτὸ εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὸ τίποτα... Βλέπεις πὼς εἶμαι λογικὸς ἐγώ... Ξέρω ν' ἀντιμετωπίζω τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται καὶ ὅχι ὅπως τὴ θέλω...

Γυρίζει στοὺς ἀντρες του:

— "Ἄς σηκώσωμε τὸ «Βέλος»!, διατάζει. Πρέπει νὰ φύγωμε τὸ συντομώτερο ἀπὸ δῶ... Μόνο ὅταν βρεθούμε στὸ ὑποβρύχιο δὲν θὰ κινδυνεύουμε πιά... Λύστε αὐτοὺς τοὺς δυὸ γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσουν... Μὰ νάχετε τὸ νοῦ σας... Μπορεῖ νὰ θελήσουν νὰ μᾶς παίξουν κανένα ἄσχημο παιγνίδι...

Οἱ ἀπαίσιοι κακοποιοὶ τρέχουν νὰ ἐκτελέσουν ἀμέσως τὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ὁ Σάμ ἔχει γίνει κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ. Ἡ καρδιά

του πηγαίνει νὰ σπάσῃ ἀπὸ δυστυχία.

Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ Πέτρος, τὸ ἀτρόμητο καὶ εὐγενικὸ Ἑλληνόπουλο, ὁ ἀγαπημένος του φίλος, ἔχει ὑποκυβεῖ τόσο εὐκολὰ στὸν ἐκβιασμὸ τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου. Πὼς ἔχει δεχτῇ νὰ γίνῃ προδότης γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωὴ του...

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ κακοῦργοι ἀρχίζουν νὰ τοὺς λύνουν προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπείσῃ.

— Ὁ Πήτ!, μουρμουρίζει καὶ ἡ φωνή του εἶναι ἕνας λυγμὸς. Ἀλλάξε γνώμη, πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργά. Αὐτὸ ποὺ θές νὰ κάνῃς εἶναι τρομερό. Δὲν σκέπτεσαι, τὶ τρομερὲς καταστροφὲς θὰ ἐπιφέρουν αὐτοὶ οἱ ἐγκληματίες στὴν Ἀνθρωπότητα; Μὲ τί καρδιά θὰ τοὺς βοηθήσῃς; Τὶ ἀξία ἔχει ἡ ζωὴ μας, μπροστὰ στὴ ζωὴ ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων;

— Ἀκου, Σάμ, λέει ἀπὸ τομα τὸ Ἑλληνόπουλο συνοφρυωμένο. Δὲν μὲ νοιάζει γιὰ τὴ ζωὴ μου... Πολὺ πιὸ μεγὰλὴ ἀγάπη γιὰ τὴ ζωὴ, εἶναι ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸ «Βέλος» Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκονται ὅλα μου τὰ ὄνειρα καὶ οἱ φιλοδοξίες καὶ ἡ ἀνάμνησι τοῦ πατέρα μου... Βρίσκεται ἡ δίψα μου γιὰ τὴν ἐπιστήμη καὶ γιὰ τὴν τελειοποίησι... Ἐκεῖ νο ποὺ ἔχει πιὸ μεγάλη ἀξία ὅχι μόνον ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴ δική μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων ποὺ λές, εἶναι ἡ πρόδοσι! Ἡ πρόδοσι τῆς Γενιᾶς μας, ποὺ πρέπει νὰ φτάσῃ στὸ Τέλειο! Θυ

μᾶσαι ἀσφαλῶς, πῶς ποτέ δὲν λογάρισα τὴ ζωὴ μου, προκειμένου νὰ κάνω τὸ καθήκον μου... Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ ζωὴ μου... Εἶναι τὸ «Βέλος»! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ θυσιάσω... Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνω... Ἴσως νὰ μὴ καταλαβαίνης αὐτὴ τὴ στιγμή, μὰ θὰ μὲ καταλάβῃς ὅπωςδὴποτε μιά μέρα...

— Ποτέ! Ποτέ!, μουρμουρίζει ὁ Σάμ. Ποτέ δὲν θὰ σὲ καταλάβω! Καὶ ποτέ δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω καὶ οὔτε θὰ σ' ἀφήσω νὰ βοηθήσης αὐτὰ τὰ τέρατα! Καλύτερα πὲς τους νὰ μὲ δγάλουν τώρα δὲ ἀπὸ τὴ μέση, Πήτ... Γιατὶ διαφορετικά, σοῦ τ' ὀρκίζομαι πῶς μόλις βρῶ εὐκαιρία, θὰ θυθίσω ἓνα μαχαίρι στὴν καρδιά σου! Εἶσαι ἓνας π ρ ο ὀ ὀ τ η ς ! Για μὲνα ἔχεις πεθάνει ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή!

Ὁ Πέτρος τὸν ἀκούει ἀνατριχιάζοντας.

Σκύβει τὸ κεφάλι.

Δὲν λέει ὅμως τίποτα. Δὲν βρίσκει οὔτε μιά λέξι γιὰ νὰ πῇ, ἀπαντώντας στὰ λόγια τοῦ φίλου του...

Ἡ μάχη

ΟΙ ΚΑΚΟΠΟΙΟΙ ἔχουν ἀρχίσει νὰ τοὺς λύνουν.

Ὁ Πέτρος κυττάζει ἀνήσυχα τὸν προμερὸ θυμὸ τοῦ εἶναι ζωγραφισμένος στὸ πρόσωπο τοῦ φίλου του.

Λέει στὸν παράφρονα ἐπιστήμονα ποὺ βρίσκεται κοντὰ του:

— Καλύτερα ν' ἀφήσετε δὲ μένον τὸν φίλο μου... Εἶναι τόσο ἐκτὸς ἐαυτοῦ, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ καμμία κουταμάρα...

— Καὶ γιατί δὲν τὸν δγάζουμε ἀπὸ τὴ μέση; προτείνει ὁ κακοῦργος. Ἔτσι κι' ἄλλοι ὦς, βλέπω πῶς δὲν μᾶς χρειάζεται σὲ τίποτα...

— Ὅχι!, λέει ὁ Πέτρος. Δὲν θὰ τὸν πειράξετε ποτέ, τ' ἀκούτε; Ἄν πεθάνῃ, θά ναι σὰν νάχω πεθάνῃ κι' ἐγὼ γιὰ σᾶς!

— Τὶ ἀλτρουϊσμός!, φωνάζει ὁ Σάμ σαρκαστικά. Ἐχεις πολὺ εὐγενικὰ ψυχὴ, ἀγοπητὴ Πήτ! Νομίζεις πῶς θὰ μὲ συγκινήσης! Γελίεσαι! Πές τους νὰ μὲ σκοτώσουν... Στὸ λέω ἄλλῃ μιά φορὰ...

Ὁ Πέτρος δὲν τοῦ ἀποκρίνεται.

Ὁ ἀρχικατάσκοπος διατάζει ν' ἀφήσουν τὸν Σάμ δέμενον, πάνω στὴν καρέκλα του.

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνασηκῶνει τοὺς ὤμους.

— Δὲν θὰ προσπαθίσω νὰ σοῦ βάλῶ μυαλὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, Σάμ, μουρμουρίζει. Ξέρω πῶς αὐτὸ θὰ γίνῃ σιγά-σιγὰ μόνο του.

Καὶ φεύγει ἀπὸ κοντὰ του.

Ἐκεῖνος μένοντας χωρὶς ἐπιτήρησι πάνω στὴν καρέκλα του, ἀνατινθίζεται τοῦ κάκου προσπαθώντας νὰ συντρίψῃ τὰ σχοινιά ποὺ τὸν δένουν...

Ἐκεῖνα ὅμως εἶναι πολὺ ἴσχυρὰ καὶ δὲν κάνει τίποτα περισσότερο, ἀπὸ τὸ νὰ τὰ νοιώθῃ νὰ χώνωνται στὶς σάρ-

κες του και να τὸν πληγώ-
νουν.

Ὁ Πέτρος ὥστόσο βαδίζει ἀποφασιστικά.

— Τὸ μόνο ποὺ ἀπομένει, εἶναι ἡ μεταφορὰ τοῦ «Βέλους», λέει. Ἄς περάσουμε στὸ διπλανὸ διαμέρισμα.

— Τί νὰ κάνουμε ἀπὸ κεῖ πέρα; ρωτᾷ ὁ ἀρχικατάσκοπος καχύποπτα.

— Θὰ δοῦμε πὼς νὰ βροῦ-
με αὐτοκίνητο, ποὺ νὰ χωράει μέσα τὸ «Βέλος»... Πρῶτ' ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ δοῦμε ἂν ἔχῃ τὴν ἥσυχία ποὺ χρειάζεται... Κί' ὕστερα πρέπει ν' ἀμπα-
λάρουμε τὸ «Βέλος» μὲ χον-
τρά πισσόχαρτα, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ τίποτα ἀπὸ τὴν ὑγρα-
σία, μέσα στὸ ὑποδρύχιο ἢ ἀκόμα κι' ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαι-
ρικὸ αἶρα... Τέλος πρέπει νὰ τὸ προστατεύσουμε καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων γιὰ-
τί μπορεῖ νὰ κινήσῃ τὴν περι-
έργεια... Προτιμῶ νὰ μοῦ κό-
ψουν τὸ χέρι, παρά νὰ πάθῃ
ἐκεῖνο, τὸ παραμικρό!

Ἡ φωνή του εἶναι πολὺ πει-
στική.

Ἡ ἀγωνία ποὺ νοιώθει εἶ-
ναι ὀλοφάνερη στὸ παρουσια-
στικό του καὶ στὴ φυσιογνω-
μία του, ὥστε δὲν μποροῦν νὰ
τὸν ὑποτευθοῦν πὼς εἶναι δυ-
νατὸν νάχῃ τίποτα ἐναντίον
τους στὸ νοῦ του.

— Πολὺ καλὰ, μουρμουρί-
ζει ὁ ἀρχικατάσκοπος. Θὰ κά-
νωμε ὅπως τὸ λές... Πήγαине
Σλίκ, ἀπὸ κεῖ νὰ δῆς ἂν ὅλα
εἶναι ἥσυχα...

Ὁ συμμορίτης φεύγει ἀμέ-
σως νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ

τοῦ ἀφεντικού του.

Μετατοπίζει τὴ βιβλιοθήκη
ποὺ κρύβει τὸ ἐργαστήριο ἀ-
πὸ τὸ ὑπόλοιπο διαμέρισμα
καὶ περνάει ἀπὸ τὴν ἄλλη
πλευρά. Πηγαίνει κοντὰ στὰ
παράθυρα, ἀνασηκώνει τὶς
κουρτίνες καὶ κυττάζει στὸν
δρόμο.

Ὑστερα βγαίνει στὸ δρό-
μο καὶ κάνει μιὰ σχολαστικὴ
ἐρευνα.

Ἀνεβαίνει καὶ στὸ δεύτερο
πάτωμα, ποὺ εἶναι τὸ σπίτι
τοῦ Σάμ, ἀλλὰ γιὰ καλὴ του
τύχη, ὁ πατέρας του λείπει
καὶ κανεὶς ἄλλος δὲν ὑπάρχει
μέσα...

— Ὅλα ἐντάξει!, ἀναγ-
γέλει μὲ ζωερὴ φωνὴ ξαναγυ-
ρίζοντας.

— Μποροῦμε νὰ φεύγουμε
τώρα; λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν κα-
τασκόπων, ἀπευθυνόμενος
στὸν Πέτρο.

— Καὶ βέβαια, ἀποκρίνε-
ται ἐκεῖνος σκυθρωπός. Δὲν
μένει παρά μονάχα τὸ πισσό-
χαρτο, γιὰ νὰ καλύψουμε τὸ
«Βέλος».

— Δὲν ἔχει τέτοιο πρᾶγμα
ἐδῶ μέσα;

— Ὁχι... Μὰ δὲν εἶναι κα-
θόλου δύσκολο ν' ἀγοράσουμε
θέλετε νὰ πάω ἐγώ;

— Γιὰ ...πρόσκοπο μὲ πέ-
ραισες; ρωτᾷ ὁ ἀρχικατάσκο-
πος κοκκινίζοντας ἀπὸ θυμὸ.
Δὲν τρελλάθηκα νὰ σ' ἀφήσω
νὰ σηκωθῇς νὰ φύγῃς!

Γυρίζει στοὺς ἀνθρώπους
τοῦ καὶ διατάζει ἕναν ἀπ' αὐ-
τούς, νὰ πάῃ νὰ ἀγοράσῃ ὅ-
τι χρειάζεται.

Ἐκεῖνος φεύγει καὶ ὁ Πέ-

τρος κάθεται σὲ μιὰ γωνιά ἥσυχος καὶ περιμένει.

Δὲν περνᾷ πολλή ὥρα καὶ ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς ἐξωτερικῆς πόρτας.

— Ἦρθε κιόλας; μουρμουρίζει ὁ ἀρχικατάσκοπος παραξενεμένος.

— Εἶναι ἐδῶ στὴ γωνιά, τὸ κατάστημα ποὺ πουλάει αὐτὰ τὰ εἶδη, τοῦ ἀποκρίνεται τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Δὲν τὸ πρόσεξα ὅταν ἐρχόμαστε, κάνει ἐκεῖνος ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους, στὴ σκέψι πὼς ἀσχολήθηκε παραπάνω ἀπ' ὅτι ἔπρεπε, γιὰ ἐνα ζήτημα χωρὶς καθόλου σημασία. Πήγαινε ν' ἀνοίξης, Σλίκ...

Ὁ Σλίκ ἔχει φτάσει στὴν πόρτα.

Ἀνοίγει.

Μονομιάς μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του καὶ τὸ χέρι του κατεβαίνει μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς στὴν τσέπη ποὺ ἔχει τὸ πιστόλι του, ἐνῶ ταυτόχρονα πηδάει σὰν σαλτιμπάγκος πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως ν' ἀγγίξῃ καὶ τὸ πιστόλι.

Ἡ ριπὴ ἐνὸς αὐτομάτου τὸν στέλνει νὰ κατρακυλήσῃ μὲ τὸ κορμὶ κατατρυπημένο στὸ πάτωμα.

Οὔτε μιὰ φωνὴ δὲν προλαβαίνει νὰ βγάλῃ.

Ἔχει κεραυνοβοληθῇ.

Οἱ ὑπόλοιποι κακοῦργοι οἱ ὅποιοι τραβώντας τὰ πιστόλια τους, προσπαθοῦν κι' ἐκεῖνοι νὰ ἀμυνθοῦν, χωρὶς νὰ

ἀκοῦνε τοὺς ἀστυνομικοὺς οἱ ὅποιοι τοὺς φωνάζουν νὰ παραδοθοῦν δὲν ἔχουν καλύτερη τύχη.

Στὸ δωμάτιο ὁρμούν ἕνα πλήθος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Νόμου καὶ στὰ παράθυρα εἶναι ταμπουρωμένοι ἄλλοι ποὺ ρίχνουν βροχὴ τῖς σφαῖρες ἐναντίον τους.

Ἦεναι ἀστυφύλακες πέφτει κι' αὐτὸς χτυπημένος ἀπὸ σφαῖρα τῶν κατασκόπων ἀλλὰ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τελευταίους δὲν ἔχει ἀπομείνει κανείς.

Μόνο ὁ ἴδιος ὁ ἀρχικατάσκοπος, μὲ τὸ πρόσωπο μελὰ νὸ ἀπὸ τὸν θυμὸ, μὲ μάτια κόκκινα ἀπὸ τὴ λύσσα καὶ μὲ τὸν θάνατο κλεισμένο στὴν καρδιά, δὲν ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὴ ζωὴ του, ὅσο νὰ ἐκδικηθῇ τὸ γενναῖο Ἑλληνόπουλο, ποὺ τοῦ ἔχει παίξει αὐτὸ τὸ ἄσχημο παιγνίδι, κατastreφοντας τὰ μεγαλεπήβολα καὶ ἐγκληματικά του σχέδια.

Εἶναι βέβαιος πὼς ἐκεῖνος τοὺς ξεγέλασε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως μιὰ ριπὴ ὀπλοπολυβόλου τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ κομματιάζει τὸ κεφάλι.

Τὸ παιγνίδι

Η ΑΓΩΝΙΑ ἐξακολουθεῖ νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά τοῦ Ἑλληνόπουλου.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου μαζεύουν τὰ πτώματα ποὺ βρίσκονται στὸ δωμάτιο. Ζητοῦν

στοιχείά και πληροφορίες από τον Πέτρο για τους κακούργους, από τους οποίους κανείς δεν έχει απομείνει ζωντανός.

Το γενναίο παιδί ανάγκάζεται να τους ακολουθήσει έως το Τμήμα, όπου τους δίνει κάθε πληροφορία που ζητούν, φροντίζοντας μόνο να αποκρύψει την ύπαρξη του «Βέλους» και του μυστικού έργου σπηρίου.

Όταν η ανάκρισις τελειώνει, μπαίνει σ' ένα ταξί για να γυρίσει γρήγορα στο σπίτι του.

Φτάνοντας, όρμαει μ' όλη του την ταχύτητα προς το μέρος της βιβλιοθήκης.

Ο Πέτρος μπαίνει στο εργαστήριο.

Πηγαίνει κοντά στον Σάμ χαμογελώντας.

— Τι τρέχει, Σάμ; ρωτά ο Πέτρος έκπληκτος. Δεν άκουσες τί γίνηκε; Δεν κατάλαβες πώς τους κοροϊδεύα; Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει κανείς τους. Και δεν υπάρχει κανείς που να ξέρη και για το «Βέλος»...

— Το ξέρω, ψελλίζει το ξανθό αγόρι, με φωνή που μόλις ακούγεται. Το ξέρω, όπως ξέρω πώς είμαι ένας ήλιθιος, που έβαλα με το νου μου, τόσα τρομερά πράγματα για σένα... Δεν πρέπει να με συγχωρέσης ποτέ, μα ποτέ! Θά πάψω ναρχώμαι μαζί σου. Δεν αξίζω γι' αυτή την τιμή.

— Δεν υπάρχει λόγος να σε συγχωρήσω, Σάμ, γιατί δεν έκανες τίποτα, για το ό-

ποίο πρέπει να ζητήσης συγγνώμη. Αντίθετα φέρθηκες τόσο γενναία και θαρρετά, που βεβαιώθηκα πως ποτέ δεν θάβρισκα τόσο υπέροχο σύντροφο σαν κι' εσένα! Περίμενα πως θά φώναζες και θά φανέρωνες τον κρυφώνα μας στους αστυνομικούς.

— Έμ δεν είμαι και καταντίπ χαζός!, αποκρίνεται περήφανα ο Σάμ. Τη στιγμή που τού είπες εκείνου τού κεφάλι, πώς το μαγαζί που πουλάει τα πιστόχαρτα είναι στη γωνία, κατάλαβα πώς τους έπαιζες παιγνίδι, γιατί τέτοιο κατάσταση πρέπει να κάνης τρία χιλιόμετρα δρόμο από δω, γα να συναντήσης... Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα άκόμα πως κι' εγώ ήμουν ήλιθιος, Πήτ... Άλλά δεν μου κακοφάνηκε καθόλου αυτό! Ένοιωσα την πιο μεγάλη χαρά και περηφάνεια της ζωής μου, έπειδή εγώ ήμουν ήλιθιος κι' έσύ αυτός που ήσουν πάντα! Άλλά... με ποιόν πρόπο κατάρφες και είδοποίησες την άστυνομία;

Ο Πέτρος χαμογελάει.

— Έγώ δεν είδοποίησα κανέναν, Σάμ!, τού λέει. Μόνοι τους αυτοί οί παλιάνθρωποι, τους είδοποίησαν! Ο ίδιος ο άρχικατάσκοπος!

— Με... με κοροιδεύεις, Πήτ;

— Όχι, Σάμ, σου λέω την αλήθεια. Ο πατέρας μου δεν υπήρχε λόγος ναχη κρυμμένα τα μισά σχέδια στο επάνω μέρος τού μυστικού συρταριού και τα μισά στο κά-

τω. Ὅποιος δοκίμαζε νὰ ἀφαιρήσῃ τὸν ἐνδιάμεσο μεταλλικὸ πάτο, χωρὶς νὰ ἀποσυνδέσῃ ἓνα κρυμμένο εἰδικὸ μηχανισμό, ἔκανε νὰ χτυπήσῃ τὴν ἴδια στιγμή τὸ σῆμα κινδύνου στὴν Ἀστυνομία! Μὴν ξεχνᾷς πὼς δούλευε γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησι καὶ ἔπρεπε νάχη κάθε εἶδους ἀσφάλεια στὸ σπίτι του...

Ὁ Σάμ τὸν παρατηρεῖ μὲ ἀπέραντο θαυμασμό.

— Μωρὲ ξέρεις κάτι; λέει ξάφνικὰ μ' ἐνθουσιασμό. Ἐγὼ κάνω «κρά», γιὰ λίγο γάλα!

Καὶ ρίχνεται πρὸς τὸ μέρος ποὺ ὁ ἀρχικακοῦργος ἔχει ἀφήσει τὴν τελευταία ἀπὸ τὴς δέκα μπαουκάλες, τὴν ξεβουλώνει καὶ ...τὴν ἀδειάζει μονορούφι!

Ὁ Πέτρος πέφτει μισολιπόθυμος σ' ἓνα κάθισμα.

Ὁ Σάμ σκυμπίζει μὲ τὸ μανίκι τὰ χεῖλη του καὶ μουρμουρίζει:

— Καὶ τώρα, τί θὰ κάνω με, Πήτ;

— Δὲν θὰ πιῇς λίγο... γαλατάκι ἀκόμα;

— Εἶναι πάνω! Στὸ ψυγεῖο! Τώρα θὰ πᾶω νὰ φέρω! Ἐννοοῦσα ὅμως γιὰ τὴ δουλειά μας!

— Πρέπει νὰ ξαναπάμε στὴν Ἀθήνα τοῦ Κόδρου, ὁπωσδήποτε, μουρμουρίζει τὸ γενναῖο ἀγόρι. Ἐχομε κάτι νὰ τελειώσουμε! ἐκεῖ πέρα...

Κόδρος

ΤΟΥΤΗ ὁμως τὴ φορά οἱ δυὸ χρονοναύτες μας, φροντίζουν νὰ βρεθοῦν ἀπὸ τὴ μέσα πλευρὰ τῶν τειχῶν τῶν Ἀθηναίων καὶ νὰ νῆαι ντυμένοι μὲ τρόπο ποὺ νὰ μὴ δίνει στόχο.

Ὁ Σάμ κι' αὐτὴ τὴ φορά, ποὺ εἶναι ἡ ...μοδιίστρα τῆς παρέας, ἔχει κατασκευάσει δυὸ φορεσιᾶς ὅμοιες μ' ἐκείνων τῶν δυστυχῶν ἱερέων ποὺ εἶχαν βρῇ νεκρούς, γιὰ νὰ παραστήσουν τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Μαντείου.

Πραγματικὰ, σὰν βρίσκονται μέσα στοὺς δρόμους τῆς πανάρχαιας πόλης, κανεὶς δὲν σκέπτεται νὰ ρωτήσῃ ἀπὸ ποιά πύλη μπήκαν...

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φανταστῇ πὼς δὲν μπήκαν ἀπὸ κ α μ ι ᾶ ...

Ἔτσι οἱ δυὸ ἀγαπημένοι σύντροφοι, φτάνουν χωρὶς κανένα ἐμπόδιο στὸ ἀνάκτορο τοῦ Κόδρου...

Ζητοῦν νὰ ἴδουν τὸν βασιλιά, καὶ ἔτσι ποὺ εἶναι ντυμένοι, γίνονται αὐθόρως δεκτοὶ γιὰτὶ ὁ Κόδρος, περιμένει ἀνυπόμονα τόσον καιρό, τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Μαντείου.

Ὁ βασιλιάς φοράει κιόλας τὴ λαμπρὴ πολεμικὴ του πανοπλία.

Οἱ ἐχθροὶ βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη.

Πρέπει πρῶτος αὐτὸς μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, νὰ βρεθῇ ἐπάνω στίς ἐπάλξεις.

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟ ΒΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος Ιον — Τόμος Ιος — Άρ. τεύχους 4 — Δραχ. 2
Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς) Τηλ. 28-983

Δημοσιογραφικός Διευτής: Σ. Άνεμοδουράς. Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διευτής Γ. Γεωργιάδης, Σφυγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:
Έτησίαι ..... δραχ. 100
Έξάμηνος ..... » 55

Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησίαι .... Δολλάρια 4
Έξάμηνος ..... » 2

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ :

Ένα ακόμα άριστούργημα. Μιά θαυμαστή περιπέτεια γεμάτη δράσι και συγκίνησι, στά χρόνια τής... Τουρκοκρατίας:

Η ΔΙΧΜΑΛΩΤΗ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

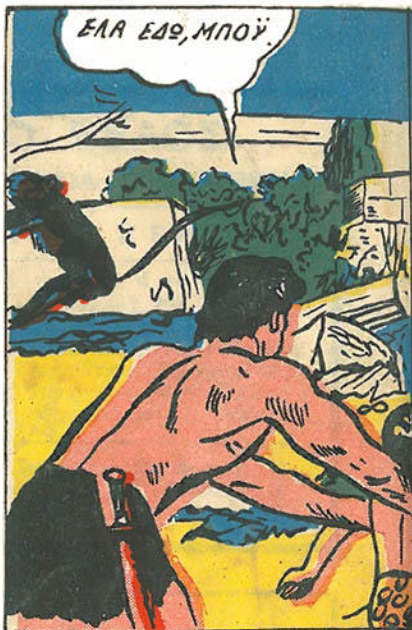

Θά ξετρελλάνη μικρούς και μεγάλους.

ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΞΑΛΛΟΙ ΠΙΘΗΚΟΙ
ΜΠΑΜΠΟΥΝ, ΟΡΜΟΥΝ ΕΚΑΝΤΙΩΝ
ΤΟΥΣ.

ΓΡΕΓΚΑ, ΜΠΑΝΤΟΥΛΟ,
ΣΚΟΤΩΝΕ...

ΠΙΑΣΟΥ ΑΠ'ΑΥΤΑ ΤΑ
ΚΛΑΡΙΑ ΓΙΑ ΛΙΓΟ...

ΠΕΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΓΥΙΟ ΤΟΥ ΣΤΟΝ
ΤΟΙΧΟ Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΡΙΦΟΓΥΡΑΕΙ
ΓΙΑ Ν'ΑΝΤΙΜΕΤΩΡΙΣΗ ΤΟΥΣ
ΕΠΙΤΙΘΕΜΕΝΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ.
ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΕΒΟΚΑΤΕΒΑΙ-
ΝΟΥΝ ΣΑΝ ΕΜΒΟΛΑ ΑΠΟΚΡΟΥ-
ΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ...

ΑΚΟΥΣΤΕ ΜΕ Ω! ΚΑΤΟΙΚΟΙ
ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ...

